

Henrikas Radauskas

Eilėraščiai

ŽAIBAI IR VĖJAI

MIRTIES ANGELAS

Jisai ateina per granito kiemą,
Juoduos sparnuos pražilę plunksnos žiba.
Paglosto medį, vandenį ir katę,
Į dieną kaip į veidrodį pažiūri.

Ir klanas dreba, nors nutilo vėjas,
Ir katinas nuo slenksčio puola orą
Kaip pelę. Medžio kraujas ima stingti,
Diena dėmėm rudoj žolėj pabyra.

Naujagimiu pravirksta ažuolinės
Šimtmetės durys. Pro geltoną rūką
Ligonio akys mato: laumės juosta
Kvatojančiom papūgom byra žemėn.

Gyvesiems laikrodis skaičiuoja laiką,
Ir voras tinklą tarp žvaigždžių kabina,
O angelas, į židini įėjęs,
Pavirsta dūmais, pelenais, žarijom.

AZIJOS SAULĖ

Ta diena iš ugnies ir ledo, —
Pasiklydo šviesa kristale,
Išeities iš briaunų nerado
Azijatų saulė žalia.

Stabmeldžiai verkdami žiūrėjo
Į negyvą dievą stikle,
Kur ledų patale žėrėjo
Azijatų saulė žalia.

ANGELAS IR GAIDYS

Kaip raidė S išpūsdamas krūtinę,
Jis šaukia, atsistojęs ant žvaigždės,
Kad, auštant rytui, kovą paskutinę
Prieš žiaurų velnią angelas laimės.

Jau tviska pievos ir laukai sudrėkę,
Nuo skardžio krenta velnias žmogžudys,
Ir angelas, iškėlęs kardą, rėkia,
Ir gieda himną degantis gaidys.

PAVASARIS arba VIVALDI

Fioletinės kekės balandžių
Ties nušvitusiu marmuru kabo.
Horizontalai pavasarį švenčia,
Ir platanai pakyla iš kapo.

Baltos kregždės pro debesį krinta,
Ir liepsnosvaidis orą suskaldė,
Kur sidabro audros labirinte
Groja smuikais ir fleitom Vivaldi.

Largo liūdesio potvyniu liejas
Per Italijos lygumą plačiau,
Ir laimingu žingsniu, kaip šokėjas,
Bėga dangiškais sodais vivace.

PARKO RUDUO

Žiaurus savižudis ruduo
Pravirkdo statulas taurias,
Ir teka ašarų vanduo
Į juodo marmuro taures.

O tu kaip aidas gyveni,
Kaip balsas, plaukiantis toli,
Tau atsispindi vandeny
Sraigių procesija tyli.

Pamėlynavęs nuo šalčio tolis,
Kaip miręs lapas nuraudęs molis.

MUGĖ

Velnių veidais balionai per linksmą dangų čiuožia,
Klarnetas imituoja čigoniškus gaidžius.
Išgerk ugnies ašotį, nuskink vaškinę rožę,
Griebk už plaukų žirafą, ir šokit per medžius.

Galingos rankos suka planetų karusele,
Vaivorykštę pralaužia arkliai ir neregiai.
Mamytė pirkto gėlę, tėvelis pirkto lėlę,
Gondolos pasikėlė, ir nulėkė drugiai.

Laimingos, storos bobos jums kepa riebią žuvį,
Spindėt varinei vielai prekymety smagu.
Pažink arabų meilę, slidžiausią jos liežuvį,
Laikyk pagonę širdį kaip velnią už ragų.

Mieguistas mugės dievas į krūmus saulę tempia,
Jai sunkią galvą skelia vieninteliu smūgiu,
Orkestrą suvynioja, gesina karštą lempą,
Įduoda miestą valdžiai venerų ir vagių.

KARŠTA DIENA

Dangų režia kiparisas plonas,
Ir karštos dienos odekolonas
Liejasi peizažui ant žaizdų.
Švelnios adatos subado širdį,
Alpdama ji šypsosi ir girdi
Savo riksmą ir negali mirti,
Kaip negalim mirti aš ir tu.

Girdi: paukštis metalinis gieda
Stiklo medy, vario vaisiai rieda,
Virpa priešmirtiniam svaiguly.
Į auksinę seno fauno pėdą
Plaukia muzika tyli.
Susiliejus stiklo medy su nematomais žiedais,
Tau nerūpi, ar rytojus beateis.

PO RUDENS MEDŽIU

Dvi medžio šakos atsargiai, kaip rankos,
Prie šono miegančiam pastatė lyrą.
Ties juo bedugnėm lėkė Paukščių Takas,
Dundėjo didelis varinis skliautas,
O jis miegojo po rudens medžiu.

Jis ėjo plyštančiais sapnų kanalais,
Sapnavo tylą, virstančią į liepsną,
Sapnavo liepsną, šliaužiančią per lauką,
Geltoną, žiaurią, bailią, kaip kareivis.
Liepsna, pasiekus vandenį, pavirto
Žuvim ir žaisdama ištirpo jūroj.

Naktis prabilo debesio balsu,
Ir lyra kaip sirena uždainavo:
Ruduo ateina oru ir žeme,
Rubinų ir topazų sūkuriai
Užkloja tyliai miegantį, kuris
Laimingas guli, nugalėjęs Laiką.

JŪRA

Prieš miegą jūra keičia spalvą,
Gaisruodama tarp akmenų,
Ir puošia rūsčią dievo galvą
Lengvų ornamentų menu.

Zenitas supasi nukritęs
Ir kyla linija blaivia
Per nuogą kūną Amfitritės
Geltono vakaro laive.

Koralų rausvos rankos bąla,
Sirenų balsas vos girdėt.
Tritonai duoda jom signalą,

Kad sapną galima pradėt.

SEKMADIENIS

Prieš dvidešimt metų mirusiam kambary
Senės šešėlis žiovauja, suka tuščią
Kavos malūnėlį, laikrodys rodo sekmadienį,
Gegutė nutilo, svečią nudūrė smuklėj.

Mieganti moteris skaito apdegusią knygą:
„Baisią istoriją demono Belphegoro”.
Jos delnuose nutrūkę Saturno linijos.
Dvigubos sienos pripiltos dukatų ir kaulų.

Laiptais iš rūsio atbėga anemiškas balsas,
Žvakėm ir ašarom lašanti koloratūra.
Siena suplyšta, krenta guminė mergaitė,
Kruviną širdį išneša smuikai į sodą.

Milžinas klevas kvatodamas beldžia į rausvą
Karstą, išpuoštą fleitom ir fioritūrom.
„Poveri fiori”. Užnuodytos alpsta žibuoklės.
Balso šešėlis nubėga į dingusį namą.

GARBĖ

Nesibijokite grįžimo
Metalais mintančios garbės:
Kas plieno trapią širdį žino,
Prieš jokį kardą nedrebės.
Garbė apako ir užkimo
Prie imperatoriaus duobės.

BLONDINIŲ GATVĖ

Blondinių gatvėn draudžiama įeiti
Gyviams. Vandenilio peroksidas,
Lašėdamas iš debesio į žemę,
Auksuoja miegančių mergaičių plaukus.

Tuščiom akim pavargusios gražuolės
Nueina rudenėjančia alėja.
Joms nuo pečių auksinės upės teka,
Joms medžiai šlama apie Prozerpiną,
Ir pragaro valdovės obuoliai
Pro jas nurieda į geltoną dieną.

Jos, nematydamos viena kitos,
Prieina ligi geležinių vartų,
Kur vagonėlių kimios dūdos groja „
Senus galantus purpurinėm kaukėm”.

Sugrįžusios į kambarius neramios,
Jos mato veidrodyje rausvą naktį

Ir, guldamos ant giedančių grindų,
Už sienų girdi šlamesį ir juoką.

Nuo lengvo vėjo atsidaro durys,
Ir, didelius sparnus palikę gatvėj,
Į kambarius įeina angelai,
Šypsodami po sidabrinėm kaukėm.

SKULPTORIUS LIPDO CENTAURUS

Jie mums kaip avį gyrė dvasią,
Kad ji švelni, kad ji šviesi,
Ją glostė šiltą ir nedrąsą,
O ji kaip pantera drąsi

Padangėj suposi ir nėrė
Pro klaikiai klykiančias šakas,
Pabaidė vandenį ir žvėrį
Ir jauno skulptoriaus rankas:

Nubėgo juokdamies centaurai
Per girią, kupiną kvapų.
O girioj augo tamsūs laurai
Ir kantriai laukė jo kapų.

KATĖS

Čia gyvena persiškos katės,
Nesirūpinančios vaikais.
Kambarys, jų kūnus pamatęs,
Ėmė klotis lėtais šilkais.

Jos nuėjo per kilimo taką
Ir ištirpo šilko klane.
O nuo sienų muzika teka,
Susikaupus ąsočio dugne.

Natiurmorte, sklaidydamas tamsą,
Tyliai liejasi žemas do.
O vandentiekį tragišką Brahmsą
Repetuoja pamišęs vanduo.

Pergamentu apvilktas tomas
Zaratustrą cituoja sapne,
Ir praeina katės fantomas,
Atsimušęs šilko klane.

DEGANTI ŠAKA

Mes apleidom nuliūdusį taką
Ir žodžius gedulingų poetų
Ir pamatėm liepsnojančią šaką
Ir virš jos — fioletinį lietų.

O nakčia, kai padangė sutemo,
Mes pradėjome liepsną rašyti
Ir įėjom į grojantį namą
Fioleto lašais aptaškyti.

FURIOSO

Įniršę nušoka nuo linijų tonai
Ir sienom — kaip žvėrys — nubėga po tris.
Nuplėšo pirštus chrizantemai geltonai
Ir skersvėju išmuša namo duris.

Bet Bartokas rėkia, jų šokį pamatęs,
Kad reik su daiktais sugyventi gražiai,
Ir tonai nurimsta ir murma kaip katės
Ir eina miegot fortepijono dėžėj.

MŪZA

Siuvėja mūza iš Denis paveikslo
Ant suolo deda siuvinį, pakyla,
Nueina vasaros tuščia gatve,
Pageltusia tartum kiniečio veidas.
Marga suknelė ima lipti laiptais,
Ir jai po kojom ažuolinis balsas
Skanduoja jambais bėgančius žodžius.

Ji pro sunkias užmigusias duris
Praeina tartum vėjas ir iš karto
Kaip statula išauga kambary.
Pamatę aklą akmeninį veidą,
Vaikai sucypę pradeda blaškytis,
Bet ji pro langą išmeta vaikus
Ir pelargoniją ir kanarėlę,
Ir kūdikiai, plasnodami sparnais,
Kaip angelai į aikštę nusileidžia.
Gėlė pragysta gatvėj paukšteliu,
Ir kanarėlė pradeda žydėti
Skaisčiu geltonu žiedu. O akmuo
Paduoda vyrui stilių ir lentelę
Ir ima neskubėdamas diktuoti.

VIDUDIENIS

Jisai, sušukęs, kad neturi sielos,
Iš kreivo bokšto ėmė kristi žemėn.
Po juo blizgėjo ežerai monetom
Ir žolės mito pieno burbulais.

Džiaugsmingai rėkė lekiantis šešėlis.
Jo riksmo negirdėjo žilas oras.
Karaliaus šunys vijo linksną briedį,
Raudoni sodai springo obuoliais.

Bekojis angelas italas šliaužė,
Našlaičiams vilkdamas didžiulį maišą
Metalo paukščių. Ajerų šešėliai
Gražuolei kriauklei sakė paupy:
„Kodėl tu lūpas ir akis slepi?“

FESTIVALIS

Purpuriniai išsiskleidė metai —
Sidabrinių erdvių augalai.
Advokatai ir akrobatai
Skraidė ore kaip angelai.

Dingo kūno svoris ir tūris,
Gelmėje prabilo prasmė.
Daktarai utriusque juris
Deklamavo Saint Mallarmé.

Velnio galiai pavedę sielą
(Ji liepsnoj kaip gėlė išsiskleis),
Akrobatai skrido per vielą,
Žongliruodami rutuliais.

Purpuriniai baigiasi metai,
Akmenėja diena švelni.
Advokatai ir akrobatai
Per pasaulį eina liūdni.

GAISRAS

Naktis į žemę šoko nuo debesio,
Geltoną lauką metė į ežerą
Ir galvas rėkiančių šešėlių
Papuošė gaisro rausvais vainikais.

Atėjus rytui, ramios vaivorykštės
Į žemę rėmė žydinčias kopėčias,
Žadėdamos juodiems kaimiečiams
Lengvą kelionę į margą dangų.

PRADŽIA

Pamatęs šokantį Adomą,
Jis trypė žemę tris naktis,
Žinodamas, kad per Sodomą
Dangus į pragarus nukris.

Jisai sukūrė kūną Ievai
Ir medžiui, stovinčiam kukliai.
Pragydo pievos ir papieviai,
Prabilo jaučiai ir arkliai.

Kvatojo Abeliai ir Kainai,

Jiems buvo baisiai nuostabu,
Pradėjus kilti kūnų kainai,
Pradėjus dvasiai krist žaibu.

VAKARO STEBUKLAS

Mane nuliūdino ta rudenio diena:
Bepراسmiški darbai artojo ir kirtėjo
ir juodo traukinio mechaniška daina,
Tačiau į vakarą stebuklas priartėjo, —

Vanduo apsirengė melodija kuklia,
Pabudusi šviesa į šaltą srovę metės,
Švelnių atodūsių šilkiniam patale
Bučiavo angelo krūtis nepilnametės.

TRYS EILUTĖS

Dvigalvis juodas vyras — gyvulys
(Nuliūdes senis ir įtūžęs liūtas)
Šaltom oranžinėm akim žiūrėjo
Į saulės padegtus senus medžius,
Kuriems iš kūnų lekianti ugnis
Į dangų kilo kaip daina.
Po jais Minia kvatojo, gėrė ir prekiaavo
Ginklais ir puodais, meile ir arkliais.
O jis rašė pirmą eilutę.

Pamišęs pranašas žiauria barzda,
Kuri dundėjo kaip Vulkano kūjis, —
Iškėlęs delnus virš baimingos žemės
(Delnų šešėliai — dideli vorai —
Per galvas lipo karvėms ir žmonėms),
Pradėjo klykti, kad valstybės galas
Artėja, kad švenčiausių vilnų siūlas,
Nuleistas naktį į skaidrias bangas,
Gaubtam sidabro veidrody parodė:
Į žemę plūsta demonų minia:
Leviatanas, Essas, Asmodeus,
Baalas, Botis, Pruslas, Abadonas,
Agares ir Mercurius quadratus
Sudegins miestą kaukiančia ugnim.
O jis rašė antrą eilutę.

Kaip išžudytos armijos likučiai,
Per laiko dykumą keliavo metai,
Mėnulio pilvas dilo ir storėjo,
Į dangų lėkė medžiai už langų.
Gaisrai ir maras iškapojo miestą,
Dievai pabėgo rėkdami į girią,
Tuščiam name, šešėlių karalystėj,
Jisai rašė trečią eilutę.

GRAŽI DIENA

Apelsinai ir glicinijos,
Saulės ašaros — citrinos.
Begalybės tyros linijos,
Amžinybės dainos grynos.

Senas molis miega plytose,
Geria vandenį mirtis,
Ir per linksmą žolę ritasi
Dievo didelė širdis.

Pamiškėj šešėliai jodami
Tyliai kalba su savim.
Jūroj debesys žvejodami
Džiaugias šokančia žuvim.

Danguje šventa Liukrecija
Kelia taurę rausvo vyno,
Ir pagoniška Venecija
Laukia pranašo — delfino.

FILIDA IR FLORA

Mergaitės Filida ir Flora akim kaip polipai
Slidžiom ir saldžiom nuskendusios stovi ir šypso
Dėmėtoj šviesoj, kur juodumas nutaškė mėlynę,
Drumstam katile, kurio vengia žuvis ir žolės.

Rodyklės, prapjovę vidunaktį, austrėms parodo
Užmigusį laiką, negyvą Neptūno senatvę.
Iš degančio laivo dainuodamas girtas jūreivis
Svyruodamas eina jūros dugnu, o gražuolės
Polipais akių ir lūpų medūzomis kviečia
Atplaukti į guolį, išklotą rausvais embrionais,
Jų buvusių meilių negalinčiais gimti paminklais.

Mergaitės kaip motinos švelniai jūreivį paguldo,
O jojo vėlė, plaukdama tarp koralų ir krabų,
Nustebusi girdi šaltų embrionų choralą:
„Non simt formae virginum, sed formae divinae
Et respondent facie luci matutinae“.

PAGROBIMAS

Jis pagriebė popierius, šovė, užšoko ant dviračio,
Nuo kojų numušdamas neregį muzikantą.
Sirenų liežuviai nutįso riksmu lig akiračio.
Pabiro pieštukai. Grobikas išlipo į krantą.

Tarnaitė pas poniją įbėgo, nualpusią rado ją.
Grobikas nuo bokšto nušoko, jo salto mortale
Parodė šviesa ir paleido per eterį radio,
Šaltais hieroglifais užrašė italas Montale.

Ji pjovėsi venas, netekus poemų ir akcijų.

as mėtė pavėjui per kalnus grobikas drąsus.
Policija šaudė į debesis, krūmus akacijų,
Ir šunys kvatodami gaudė šviesas ir garsus.

JŪROS AUDRA

Audra atbėga, griūva krantas,
Benamė, didelė daina.
Dainuoja Lekiantis Olandas,
Ir skęsta raudanti diena.

Per veidą uolai ima lietus
Vėžiai ir bangos šimtmetinės,
Ir šaukia verkiančios lesbietės,
Kad grįžtų mirusios undinės.

GĖRĖJŲ MIRTIS

Jie vėsią vasarą ir žiauria žiemą gyrė,
Į dangų keldami dainuojančias taures.
Nė vienas angelas jiems skausmo nepaskyrė,
Nė vienas demonas jų namo nesuras.

Bet laikas liejosi kaip vynas iš senovės
Dulkėtų butelių, ir sunko jų širdis,
Pavargus nuo džiaugsmų, ir, kai jie gerti liovės,
Jiems puolė ant galvų greita, girta mirtis.

TVANKI NAKTIS

Gėlės, keisdamos formas,
Nebepažįsta savęs,
Žydras nakties chloroformas
Liejasi į gatves.

Širdis herojiškai laikės,
Staiga netenka valdžios.
Medis, pasaką baigęs,
Pradedą iš pradžios.

Kraują užmigdo ryžtą
Virpančios, nekaltos.
Šilkas rėkdamas plyšta
Ant krūtinės karštos.

Išsipučia rausvos šnervės,
Susprogsta laimė giliai.
Per dangų skrisdamos gervės
Kalbasi kaip angelai.

Gėlės, keisdamos kvapą,
Nebepažįsta savęs.
Rasa nurieda per lapą,
Visus į rojų nuves.

RAUDONI MEDŽIAI

Raudonų medžių kaip sargų
Apstotas nerandu sau vietos.
Kiekvieną rudenį sergu
Nostalgija ne šios planetos.

Tu nusiminęs nueini,
Tu liūdną savo žingsnį lėtini,
Naktis, galinga ir švelni,
Tau duoda rūbą fioletinį.

ŽIEMOS KELIONĖ

Man žiema pažadėjo rojų
Ir iš ledo nuliejo medžius,
Ir aš baltas į dangų važiuoju,
Ir, kaip vėliavos mano pečius

Apdengusios, šaukia papūgos,
Kad jau baigias ledo giria,
Kad prie rojaus nurimsta pūgos
Ir kad būsiu greit pragare.

KALNŲ AUDRA

Griausmai užgriuvo. Vėjai rankioja
Šokėjus, bėgančius kalnais.
Jauna šakelė mano rankoje
Staiga pavirsta pelenais.

Bedugnėj juodas aidas trankosi.
Žvaigždė akla, žvaigždė sena.
Driados kojos medžio rankose
Liepsnoja mėlyna liepsna.

AKTORIAI

Jums įsakyta eit vaidinti. Gongas
Plieniniais smūgiais meta jus į sceną,
Kur aštrios lempos, krisdamos nuo lubų,
Kaip harpijos pagauna jūsų širdį.

Jūs imat rékt, ir jūsų balso vėjas
Nušluoja dulkes nuo tamsių kulisų,
Nuo dekoracijų, — pilių ir medžių,
Ir jos apkloja jūsų seną širdį.

Jums reikia pasilsėti. Anonimo
Tarnautojai jus padeda ant stalo.
Kaip savo kūdikį, švelnus graborius
Skardinėj urnoj neša jūsų širdį.

SAUSMETIS

Žolės vyto, gėlės džiūvo,
Šaknys cypė akmeny.
Sausumoj rūstaus liežuvio
Mirė vasara švelni.

Amžinybėn skruzdės bėga.
Krečia lygumas drugys.
Eik atgal per šaltą sniegą,
Tau žiema eiles sakys.

EPILOGAS

Velnias debesį pakausto
Fioletine ugnim.
Mefistofelio ir Fausto
Dvasios eina su manim.

Faustas ieško Margaritos,
Šimtą metų jos ieškos.
Kaip kareivis miršta rytas,
Rėkia, persmeigtas šakos.

Velnio darbas padarytas,
Teką saulė tarp ragų.
Kaip papūgos mirga rytas,
Šokinėja ant šakų.

Margarita šaukia Dievą,
Bijo meilės nuodėmių.
Jis mergaitei duoda pievą,
Pilną žydinčių dėmių.

Auf der Wiese tanzen Maedchen,
Jedes weigt ein totes Kind.
Glaubst du wirklich, liebes Gretchen,
Dass die Toten froehlich sind?

KARO PRADŽIA

Maža gyvatė miegojo, tėvų netekus našlaitė,
Pranašo plonas liežuvis džiaugsmą tarp lapų sėjo,
Vakaras griuvo po liepa, viltį artojų palaistęs,
Chloras, anglis ir deguonis stikliniam karste ilsėjos.

Maža gyvatė pabudo, riksmas nubėgo per rinką,
Sprogimas ranką raudoną ant kontinento padėjo,
Žvejai ištraukė sireną, klykiančią, girtą, laimingą,
Deguonis ir vandenilis didelį darbą pradėjo.

SVEČIAS IŠ MĒNULIO

Jis nusileido iš dangaus virve
Karališkon pilin. Šiaudinis stogas,
Norėdamas užkirst plėšikui kelią,
Pradėjo degt.

Prie tvenkinio nubėgęs,
Jis puolė semti vandenį. Staiga
Pragydo gulbė keldama namus.

Jis atspindžiui nukirto galvą, šoko
Ant stogo, užgesino šiaudus. Aklas
Karalius ėmė kelti karalienę,
Kuri gulėjo demono glėby,
Sapnuodama, kad įžengė į dangų
Ir Dievas duoda jai sparnus. Plėšikas
[sakė jam parodyt karūnas.
Nė vienas nepasakė, kur karūnos.

Jis prikėlė karalių prie grindų,
Jis demoną prigirdė tvenkiny,
Ties veidrodžiu pakorė karalienę.
Nė vienas nepasakė, kur karūnos.
Jisai apliejo stogą benzinu,
Ir gaisras ėmė šokti ir dainuoti
Kaip girtas elgeta.

Jisai, užšokęs
Ant motociklo, nulėkė dangum.
Tiktai dabar, užtrukęs visą naktį,
Pasibaigė mėnulio užtemimas.

ITALIJA

Kaip Laokoonas su gyvatėm,
Turime su liūdesiu kovot.
Ėjom per Italiją, pamatėm
Rausvą smuklę, nutarėm nakvot.

Naktį laužės vynuogės pro langą,
Kalnas Dioniso augalų.
Rytą vėl keliavome per lanką,
Kupiną gėlių ir angelų.

Tyliai grojo rytmečio trimitai
Garbei iškeliaujančių svečių,
Ir auksiniai Renesanso mitai
Ėjo su vainikais ant pečių.

KONCERTAS

Virš aukso lauko vyturėlį
Dievai paleido pilną juoko,
Kai grojo Angelas Corelli
Sonatą, skrendančią con fuoco.

O šandie įneša maestro

Į sceną fraką, tartum grabą,
Ir verkia senės viso miesto,
Ir marmuras kaip lapas dreba.

KARŠTI ŠALTINIAI

Mokslo pakrikštyti medžiai parke lotyniškai gieda,
Lapų lopšy paukščiukai kalas ne savo noru,
Aklas mėnulis šoka kaip cirko liūtas pro žiedą,
Ir lustitia šnibžda: „Sum fundamentum regnorum“.

O respublika — linksmas namas, viešas dalykas.
Ilgas driežas ant tako guli kaip Jobas plikas.

Miestas bėga į kalną, šokdamas per vynuogynus,
Bet, nepasiekus viršūnės, ugnis jam užkerta žadą.
Chemija dirba garuodama, požemy užsirakinus,
Garas kankinio kūnui nemirtingumą žada.

Parke kriokdamas skroblas kaizerio galvą glosto,
Kaizeris laimina miestą ir verdančią sierą uosto.

Degantis saulės vežimas krenta į juodą bažnyčią,
Vario velniai ir gyvatės nuo durų katedron plūsta,
Wagnerio smuikai putodami liejas per skęstantį Nietzsche,
Tragiška uvertiūra: „Also sprach Zarathustra“.

Paralitikas veda rausvają Paranoją,
„Veni, Creator“ vargonai vestuvių bukete groja.

VENECIJA

Jie bangoj pakyla iš lėto
Paausiuoto stiklo tvane:
Ticianas ir Tintoretto
Ir gondolų juoda minia.

Gedulingi gondolų kūnai
Girdi šauksmą mirties balsų.
Ties kanalais mato lakūnai
Vario arklius tarp debesų.

Iš lėktuvo iššokęs, angele,
Nuplasknok vandenų keliais
Ir išgirsi beprotę anglę:
„What a beautiful British place“.

Stangrūs vėjai prie burių limpa,
Saulė rodo kelią laivams,
Vandeny dainuojanti nimfa
Šypsos savo akliems dievams.

O dievai nesupranta juoko,
Net akliems žiūrėti skaudu:

Marmurinėm sraigėm barocco
Šliaužia klasišku fasadu.

ŽAIBAI IR VĖJAI

Žaibų ir vėjų sudraskytos upės
Nuo juodo kalno krenta į mane,
Ir sakalas, ant debesio nutūpęs,
Pamatė vakarą dangaus dugne.

Žaibai ir vėjai neša mano širdį,
Nežinančią nei meilės, nei klastos.
Ją saulė pamaitins, lietus pagirdys,
Jai mėnuo vario antkapį atstos.

DIENA PAJŪRY

Juodame atminties labirinte netikėtai žybtelėjusi lempa nušviečia tolimą vasaros dieną,
atsigulusią tarp ryto ir nakties, — jos liniją, judesį ir spalvą.

Naujagimė banga, pražilus ir apsiputojusi iš pykčio, puola džiaugsmingai lojantį šunį.

Prikrautos mieguisto aukso, baltos jachtos, įkypai eidamos prieš vėją, paleidžia per dangų
vėliavas ir žuvėdras.

Vakaras palaisto lapus iš nedidelio įskelto ąsočio ir pastumia taku ropoti mėlyną lėtą vabalą,
spindintį neįtikimai linksmai — kaip tobulos laimės pažadas.

O naktį — su smėliu sumaišyti, kaskart geriau pažįstami pabučiavimai ir jauki kalba niekada
neužmiegančių krūmų, atidavusių įmantrų savo šakų piešinį ir jų silpną fioletą nepasotinamiems
vidurnakčio dievams.

VILTIES ŽLUGIMAS

Paskutinio kosmoso juodos dykumos pakrašty vilties augalas — spes metaphysica, dygus ir
sausas kaip ežys, prisiglaudęs tarp uolų, tikisi, pralaukęs amžinybę, sužaliuoti naujam gyvenimui.

Begarsės smėlio srovės neskubėdamos užpila jį, ir Aquarijaus žvaigždynas, plaukdamas pro
šalį, apvertęs tuščią urną, papildo pavargusio laiko atsargas.

MADONA SU MUSE

Už jos pečių — nukritusi iš dangaus auksiniai mėlyna upė, prie kurios kaip žalių avelių būrys
bėga nuo kalno garbiniuoti medžiai ir kurioj miniatiūrinis raitelis girdo žiogo didumo žirgą.

Praskleidusi perlais ir safyrais pražyduosį purpurą, ji paduoda geltonam kūdikiui rausvą
rutulinę krūtį, kurią jis abejingai žinda, niauriai žiūrėdamas į marmuro baliustrada ropojančią musę.

„O, kad žmogaus protas, kad jo širdis galėtų suprasti jos skausmingai mistišką šypsni!“ —
rašė von Bock. (Vaiko pirštus, kurie kaip replėm žnybia motinos kūną, dengia jo dešinysis petys.)

Vidury nakties, kai vienintelė lempa cyptelėjusi perdega paluby, madona išeina iš rėmų,
praeina pro girtą Rubensą ir žiaurų Goyą, leidžiasi laiptais į rūšį ir deda vaiką į juodo bazalto
poliruotą asirišką vonią. Pajutęs akmens šaltį, jisai pradeda klykti, bet prieš ją jau prasiveria
paslaugios durys, ir jinai, zirziančios musės lydima, išeina į neono šviesoj plaukiančią, tirpstančią,
nykstančią gatvę.

GREITIS

Suliejęs laiką ir erdvę į vieną tiesiąją, drebančią dideliame vėjyje, greitis, trenkęs per

gamtovaizdį geležine ranka, žiūri, kaip medžiai ir stulpai, užsimerkę iš baimės, lekia kaukdami į savo neišvengiamą likimą.

ŽVAIGŽDĖ, SAULĖ, MĖNUO

Kabareto žvaigždė Viola d'Amore (Violet Dam), kuri niekuomet negirdėjo apie Vivaldi, išeina į sceną, apsivilkusi dūmais ir žvynais — plojimų ir gėrimų įkaitintam debesy, žibalinių akcijų aureolėj. Virsdama riksmis, gesinančiais veidrodžių šviesas, ji abiem rankom griebiasi už storo prožektoriaus spindulio, kad nesugriūtų. Saulė ir mėnuo meldžiasi danguje, susirūpinę jos likimu.

MIESTAS

Dešimties mylių gatvė, tiesi ir greita kaip šūvis, ritmiškai atsikvėpdama ties tiltais, lekia nesustodama į padūmavusias perspektyvas, dviprasmiškas kaip prostitutės malda.

Transe nugrimzdusios katedrų chimeros, laukiančios žiemos, mato linguojančias ir skęstančias vandeny savo pajuodusias galvas.

Dūmai kyla į dangų kaip šventieji.

Barzdoto senio vaikai, variniai genijai, iškėlę trimitus į pilką mėlynę, trimituoja apie svetimas pergales.

Pasiekę trisdešimtą aukštą, stiklas ir plienas pradeda trūkčioti veidrodinėm dėmėm kaip į krantą išmestos žuvys.

Purpurinės ir oranžinės gėlės, suvarytos į cemento kvadratus, įžūliai žydi mėsingais natūrmortais, ir tikra bitė, akmens galdynės instinktų vedama, droviai zirzia ties jomis laboratoriniame didmiesčio ore.

ŠVIESA

Mirties tarnaitė — šviesa, sudžiūvusi ir kantri kaip sena vienuolė, negirdimu žingsniu įeina į varpinę ir mato žilą balandį — užsimerkusį, laukiantį mirties: pirmo smūgio iš penkių tonų vario, kabančio virš jo galvos.

Meilės tarnaitė šviesa, įskridusi pro langinės plyšį, aukso smūgiu nukerta bufeto kampą ir porceliano melodija nučiuožia per rokoko fleitininko kojas, kuris, atsiklaupęs prieš dieviškąją Filli, groja iš auksinių gaidų, surašytų jos keliaraiščiuos. („Jis lieka ištikimas jį nužudžiusiai širdžiai. Ir tamsybėj kvėpuoja šviesa tos saulės, kurios jis ilgis." Crudeli — fideli, amore — dolore, cor ardor.)

Šviesa nutraukia nuo lango mezginių užuolaidą ir paleidžia plaukti putotu debesiu ties gatve. Pintinė iškrepta moteriai iš rankų, ir jinai, siaubo elektros perverta, sustingsta vidury aikštės. O debesis, plevendamas snieginiais sparnais, gieda gulbės balsu, pasižadėdamas rytoj sugrižti.

SAPNAS

Klausytojus užlieja akmeninė tamsa, kaip priešvaninio driežo vėlė, įmūrytą į geologinės epochos gelmes. Salės dydį statulos jaučia vien iš balso, aidinčio erdvėj, pavirtusioj miegančia klausia. Plieno lakštingalos kabo ties jų galvom, laukdamos savo eilės.

Balsui pradėjus kalbėti apie „zoną, kur horizontalinės normalių ir liečiamųjų kontaktinių jėgų projekcijos yra nukreiptos į visas puses", Vulkanas smogia degančia ranka, balsas nutrūksta kaip siūlas, užsidega sietynai, lakštingalos pragysta plieno koloratūrom devintame danguje, ir šviesos pažadintos statulos ima deklamuoti staiga praregėjusioj erdvėj:

Nuo žaibo žūna pragaro idėja,
Tarp integralų vystanti šaknis,
Iš tos šaknies pražysta orchidėja
Ir nušviečia pasaulį kaip ugnis.

VAZĖ

Triumfuojančioj erdvėj, apribotoj tobulo vazės kūno, du drakonai išlėkė virš bangų, kovodami dėl perlo, riedančio vazės pečiais.

Pavasarinė jūra atidavė jiems švelniausią savo mėlynę, gyvatės — įtūžusių kūnų kilpas, ir demonai — pragariškus dantis.

Perlui dingus suktame kaip kriauklė raudonam debesų, drakonų pyktis virsta liepsnom, lekiančiom pagal ritmą tolimų jūros bangų.

Įrašai: Išmintis, aukštesnė už visus žvaigždynus. Nesuskaitomi turtai ir amžinas pavasaris. Padaryta Senovinio Mėnulio Paviljone, didžiojo Čingo dinastijoje, viešpataujant imperatoriui K'anghsi.

PILKA DIENA

Ūkanos. Dangus ir žemė — pilkas vilnų kamuolys, mieguisto laiko stumiamas, tingiai rieda per neįžiūrimas, balso nustojusias erdves. Bet nematomas paukštis dingusiame sode atkakliai ima šokdinti tris-keturias gaidas, kol migla neryžtingai suyra, ir Bonnardo paletėj gimusi diena deda ant žolės ir ant suolo geltonas, fioletines ir atsargiai mėlynas dėmes, — vėsią įžangą į ateinančio vidudienio auksą ir purpurą.

DOMENICO SCARLATTI

Mes visi, kurie laukiame sonatos, atplaukiančios — kaip žuvis — variniaus nematomais kanalais, pradžioje turime stebėti lunatišką automatų veikimą.

Liesa patefono rankutė pakyla, sekundės daliai pakimba ore ir abejingu tikslumu nuleidžia adatą į poliruotą granitą žibantį diską — į Domenico Scarlatti kapą.

Čembalo srovė teka šilkinio metalo upeliu elektros nurodyta kryptimi, ramiai dainuodama net ir liūdesy, tiktai sulėtindama bėgį. Sonatos arpeggio, kurie pasakoja apie Andalūzijos sodus, gyvena alchemijos sukurtame poliariniame ore, kur tonai švyti kaip šiaurės pašvaistė, ir sonata, užtrukusi tris minutes ir devyniolika sekundžių, sugrįžta į Domenico Scarlatti jai vienai pažadėtą, nesunaikinamą, tobulą tylą.

ŽIEMOS DAINA

ŽIEMOS DAINA

Sūkuriuotom gėlėm, pasiklydusiais paukščiais,
Nepaeinančiais, griūnančiais sniego kalnais
Apsitvėrė žiema, — neįžiūrimais aukščiais,
Nepagaunamais, alpstančiais tonais švelniais.

O eilėraštis gimsta — kaip vėjas — iš nieko
Ir skambėdamas bėga pusnim neramus,
Bet negali daina prasimušti pro sniegą
Ir sugrįžta — kaip vėjas — į savo namus.

ŠVILPYNĖS

Kaip blyksi rytmečio akmuo!
Kaip laikas teka šakomis!
Tai nepažįstamas piemuo
Švilpynėm kalba su mumis.

Tai nupjautų šakų balsai
Tave užlieja sūkuriais
Pavasarių. Tu pailsai
Nuo riksmo gluosnių, su kuriais

Jaunystėj šokai paupy,
Ir nešė jus banga trapi
Kitos švilpynės, išpjautos
Ir žydinčios žievės šiltos.

GĖLĖS AUDROJ

Lietus išpylė žalią spalvą
Ant medžių, ir drauge su ja
Dvi baltos rožės purtė galvą
Kaip širmas žirgas lietuje.

Audros dievaitė žaliaakė
Per sodą pralėkė linksma.
Ji juokėsi ir kažką sakė,
Žaibais žibuokles plakdama.

Dangus, įtūžęs kaip Otello
(O, mauro tragiška aistra!),
Granitą trupindamas šėlo
Erdvių beribiam teatre.

O nusigandusi gražuolė,
Žydra Desdemona, trapi
Ir virpanti neužmaršuolė
Tarp nendrių verkė paupy.

AFRODITĖ IR NARCISAS

Nei mėnulio, nei žvaigždžių,
Nei gėlių, nei angelų.
Šventą žiemą, šaltą dieną
Baltu vieškeliu einu.

Saulė bėga danguje,
Vėjo rankos gaudo ją.
Plyšta plazdantys šilkai:
Miglos, ūkanos, rūkai.

Ir nuoga, kaip Afroditė,
Sidabrinė saulė švyti,
Ties numirusia žeme
Šypso šypsena ramia.

Ir be rūbų, kaip Narcisas,
Stovi nuogas miškas visas,
Lieknos liepos ir klevai —
Balto marmuro dievai.

SAULĖS DARBAI

Tyliai šlamančių medžių poros
Svyrinėja lauko gale.
Juos užlieja laimingas oras,
Visagalės saulės galia.

Ji nuglosto žydinčią liepą,
Jai paduoda viedrą vandens,
Ji didžiuliam ažuolui liepia
Jai uždėt rankas ant liemens.

Nuramina raudančią žolę
Jos ranka šilta ir švelni,
Užaugina žuvį gražuolę
Ežerų žydram šuliny.

Lieja šviesą lekiančios svirtys,
Vėjai veža aukso ratus,
Ir prasiveria žalios širdys,
Ir nuo medžių teka medus
Į visus pasaulio kraštus.

VAKARO LIETUS

Švelnų, liūdną lietu
Vakaras paliejo.
Tūkstantis poetų
Laukė ir tylėjo
Ir bijojo: lietūs
Skleidę liūdesį paliaus,
Eilėse neradę vietos,
Vėl į dangų nukeliaus.

ŽIEMOS PASAKA

Įspėk, kas kvepia? Neįspėjai.
Lelijos? Liepos? Vėjai? Ne.
Taip kvepia princai ir kirpėjai,
Taip kvepia vakaras sapne.

Žiūrėki: linija pro stiklą
Praėjo posūkiu tyliau,
Rami šviesa pro švelnią miglą
Čiurlena pieno upeliu.

Žiūrėki: sninga, sninga, sninga.
Žiūrėki: baltas sodas minga.
Nugrimzdo žemė praeity.
Įspėk, kas eina? Neįspėjai:
Ateina princai ir kirpėjai,
Balti karaliai ir kepėjai,
Ir šlama medžiai apsnigti.

SKENDUOLĖ

Merga pavargusiom spalvom
Saulėlydžio ugingas garbanas,
Jo liepsną lyjančią pagarbinus,
Į jūrą skęsta negyvom
Akim, virpėdama pasineria
Į gailiai giedančius dažus
Ir jaučia didelio akvariumo,
Kurs nori mirti, pirmą nerimą,
Ir glosto bangą rankos neriamos,
Ir tyška vakaras gražus.

VASAROS DIENA

Derlingi Vasaros plaukai
Kviečių bangom į žemę krito.
Tu rankoj degančioj laikei
Akordus apgaulingo ryto.

Auksinės žirklys tingiai kirpo
Dangaus avis. Šnerėjo varpos.
Aukštoj tyloj kaip vėjas tirpo
Nebijančios numirti arfos.

Upelis bėgo pagal liepą,
Virpėdamas visom stygom.
Undinė juokdamasi liepė
Pašokt melodijom nuogom.

Klajūnas muzikas girdėjo
Balsus dangaus, vandens ir javo
Ir juos simfonijon sudėjo,
Ir ji šlamėjo ir žaliavo.

PAVELDĖJIMAS

Paukščio forma ištirpo vėjy,
Spindulių sūkury ties jūra,
Ir jo balsą perėmė oras,
Kurs nustebeš, džiaugsmingai gieda
Apie didelę, spindinčią žuvį,
Apie žalią palmę ant kranto,
Kurioje tas paukštis tupėjo,
Nuo kurios pakilo į dangų.

RUGSĖJIS

Ramaus vidudienio auksinės naginės
Per tuščią lauką brenda neskubiai.
Švelnus rugsėjis migdo mano smegenis,
Kur baigia degti vasaros drugiai.

Atsiminimai, užę medžių lapuose,

Nukrito žemėn: praeities nėra.
Rytoj iš ryto aušrą dings sušlapusi
Nuskurusio lietaus skara.

ŽIEMOS DARBAI

Žiema sminga žemėn kristalais
Ir nučiuožia ledo stalais
Ir pabyra brangiais metalais
Ir prabyla apaštalais:

Auksaburniais, sidabraburniais
Vakariniams vario varpais —
Ir į pusnį rausiasi kurmiais
Ir vadinasi visais vardais:

Deimantinės mirties arsenalas,
Ir plėšrių planetų karai,
Ir šviesa, ir pasaulio galas,
Ir fantastiški vakarai.

Žemė skrenda erdvėj be pastogės,
Skaldo medį speigai karšti.
Skambalais pavirtusios rogės
Subyrėjo dangaus pakrašty.

KALNUOSE

Paglostei debesį kaip paukštį,
Ir jis pragydo kaip gaidys.
Pakilk dažniau į tokį aukštį,
Kur liejas baltas rytmetys,

Kur debesų vilnonės kojos
Praeina miegančiais veidais,
Kalnai lavinomis mazgojas
Ir žuvys žaidžia kaip kadais,

Kai dar jauna gražuolė Ieva
Gyveno žemės vidury,
Per dangų bėgo kaip per pievą,
Ir tu gyventi taip turi.

LAUMĖS JUOSTA

Einu per lauką ir regiu
Laumės juostą ant rugių.

Drėgnoj erdvėj — varinės vielos.
Ant jų linguojas paukščių sielos.

Nudžiugę šnekasi ir čiulba
Aplinkui telegrafo stulpą

Numirusį ir septyniom
Spalvom pakyla ties galvom

Ir skrenda alpstančias drugiais
Į laumės juosta ties rugiais.

DVASIŲ BALADĖ

Girios senos kaip vandenys. Samanos.
Klaidžios pasakos kurčio pušyno.
Miško dvasios, kur kalba nesąmones
Ir kurios savo vardo nežino.

Jos užgimę audroj vakarykštėje,
Išsivertę iš degančio kelmo.
Jas griaustiniai maurodami krikštijo,
Joms durnaropės byra iš delno.

Apsisiautusios rūkstančia tunika,
Kaukia jos per miškų karaliją
Ir išgąsdina vaiką ir kunigą,
Kurie velnio ir angelo bijo.

Jos paukščiuką nuo epušės nuspiria,
Nugramzdina į vandenį — nuoga,
Pamaitina gyvatę ir musmirę,
Prinokina nuodingąją uoga.

Jos nutūpusios užburia ažuolus
(Iš tų medžių bus pjaunamas karstas)
Ir murmedamos maišos kaip mašalas,
Ir į dūmus pavirsta jų barzdos.

Girios senos kaip vandenys. Samanos.
Klaidžios pasakos kurčio pušyno.
Miško dvasios, kur kalba nesąmones
Ir kurios tikro Dievo nežino.

UOSTAS

Vidudieny kaip briliante
Man uždarytam akys anka.
Žiaurios šviesos pilna pakrantė:
Vinių, stiklų, kinžalų šventė, —
Kas man išties pagalbos ranką?

O garlaiviai ir garvežiai
Sirenom raižo orą trunkų,
Ir čeža krabai ir vėžiai
Žvejams tarp akmeninių rankų,
Ir negrų rėkianti minia
Lyg peiliais perduria mane.

Karštos šviesos pilna pakrantė.
Kas ugnį debesiu užties,

Padės sulaukt šaltos nakties?
Žaibų, liepsnų, žarijų šventė.

O jūra supasi laivais
Ir žiba veidrodžiais kreivais.

ROŽIŲ GARBINTOJOS

Melodingas pavasaris miršta balčiausiose gulbėse, —
Net malūnas prie tvenkinio liovėsi malę ir užęs.
Ir, išgirdusios kvepiančių krūmų beprotišką čiulbesį,
Žydrus plaukus paleidusios, meldžiasi rožėms meilužės.

ŽIEMOS MIRTIS

Nuo fioletinės šakos į žydrą sniegą
Žiauri lakštingala isterišku balsu
Nukrito juokdamos, ir skambios upės bėga
Per pievą, virpančią nuo mirgančių šviesų.

Fanatiškų gėlių miškai į orą šauna,
Rubino žiedlapiais raižydamos stiklus
Vasario veidrodžių, ir veda žiemą jauną
Į mirtį degančią pavasaris vikrus.

GEGUŽIS

Naktį griausmas topolį spiritu palaisto.
Žemėj sklinda karštas kvapas nuodėmingo vaisto.

Garsiai — kaip granatos — sprogsa pumpurai.
Jau iš anksto matos: baigsis negerai.

Miškuose šaltiniai muša kaip šampanas,
Krūmuos griuvinėja pasigėręs Panas.

Žemė ūžia bitėm, žaidžia vabalais,
Upėj plaukia debesys putotais gabalais.

Plazda žalios telegramos vieškelių stulpuos,
Ir numirėliai neramūs gieda žydinčiuos kapuos.

ŽIEMOS PRADŽIA

Vėsaus vidudienio violončelė
Klevams per veidus plaukė kaip lietus.
Ramus ruduo nuo žemės atsikėlė,
Atkėlė verkiančius dangaus vartus,

Ir ėmė suktis popierinės rožės
Aplink tą muziką, kuri, —
Kaip moteris, nusilpus nuo hipnozės, —

Pradėjo migti sniego sūkury.

ŽIAURUS PAVASARIS

O, vėjų krautuve, dalinanti žibuokles
Mergaičių mindomuos pavasario šlaituos!
Lengvoj mėlynėje siūbuoja pakaruoklis,
Jo siela rojuje, jis rojaus neparduos

Nei saulei, mokačiai už viską gynu auksu,
Nei žemei, metančiai jam tūkstančius žiedų.
O aš imu tikėt, kad rudenio sulauksiu,
Nes tam pavasary ramybės nerandu:

Toj vėjų krautuvėj, dalinančioj žibuokles
Poetų mindomuos pavasario šlaituos,
Kur aklas elgeta, linguodamas sūpuokles,
Kvatoja prieglobsty fanatiškos gamtos.

ŽIEMA IR VASARA

Kaip buvo viskas šilta ir apskrita:
Dangus ir saulė, kriaušės ir vynuogės
Ir lengvo debesio pavėsy
Laukiančios meilės mergaitės krūtys.

Ruduo sutraiškė verkiančias vynuoges,
Žiema nubarstė kalkėmis lygumą,
Ir saulė, miręs rojaus paukštis,
Akmeniui krenta pro mano langą.

MONOLOGAI

Kaip su virėja ar skalbėja
Daržely kalbasi žiedai,
Taip su savim aš pats kalbėjau:
Neįtikimai paprastai.

Virėja virė aukso košę,
Dangus mirgėjo katilė, —
O man išsiskleidė kaip rožė
Žvaigždė, nutiškusi šalia.

Skalbėja skalbė baltą sniegą,
Tekėjo putos per kraštus, —
Srovė kvatodama įbėgo
Į mano liūdinčius raštus.

Matau virėjas ir skalbėjas,
Jų balsą tolimą girdžiu.
Pats su savim pasikalbėjęs,
Krentu į sūkurius žvaigždžių.

LUNATIKĖ

Ji stovėjo aukščiausiam bokšte
Ir kalbėjo su mėnuliu.
Jai tarp rankų skleidėsi puokštė
Fosforinių miego gėlių.

Žemėj rėkė našlys, jos vyras,
Žemėj springo našlaičių malda.
Mėnuo buvo šaltas ir tyras
Ir liepsnojo — kaip visada.

Žalios žvaigždės kvėpėjo kaip rūtos,
Švelnios gelmės ją šaukė vardu,
Visą erdvę užliejo putos,
Sukapotos aukso kardu.

Mėnuo ją pripildė lyg indą,
Ir nualpus, plaukais palaidais,
Ji blyškia kometa suspindo
Ir nuskrido elektros laidais.

MECHANIŠKAS ANGELAS

Mechaniško angelo pareigos nesudėtingos:
Valdyti žaibus, parnešti duonos ir vyno,
Žiūrėt pro langą, kaip sienom laipioja gaisras,
Kalbėt su lempom apie senas gadynes.

Mechaniško angelo pareigos nesudėtingos:
Kas šimtas metų pašert ant bokšto chimeras,
Iš lėto žengti, kad nežvangėtų metalas,
Miglom apvilkti šaļančias kariatidas.

Mechaniško angelo pareigos sudėtingos:
Užremti duris, neleisti Mirties į vidų,
O jai įėjus, parodyt miegantį brolių
Ir ją įtikint, kad jis neturi sielos.

DOVANOS

Koks stebuklingas palikimas!
Koksai nepaprastas likimas!
Man mūzos neša dovanų —
Neišsipildančių sapnų,
Neišsibaigiančių troškimų,
Ir vandenyno balsą kimų,
Ir laimę, — ji dar neatėjo, —
Ir laivo burę, pilną vėjo.

LIGONINĖS PARKE

Pro ligoninės langą chloroformas
Iš sudužusio butelio teka
Į vakaro sodą,
Ir užmiega topoliui kojos,
Ir jo rankos sapne paklysta.

O radastų žiedų taurelės
Gaudo orą tarytum žuvys, —
Krūmas krūpteli ir pasvyra,
Dar kabinas šakom į žemą
Debesį ir susmunka.

O lakštingala nebegali
Iki trijų suskaičiuoti:
Trečioj trelėj melodija pakrinka,
Į geltoną tvenkinį krinta,
Ir iš karto sodas nušvinta:

Aš degu vaškine grabnyčia
Prie savo kabančio karsto
Ir plaukiu į bedugnę dėžę.
O bokštelyje vėjo rodyklė
Paklaikusi blaškos ir girgžda
Chloroformui nuvyti maldas
Už radastą, lakštingalą, topolį
Ir, užmiršusi mano vardą,
Isteriškai sukas ir cypia
Ir paspringsta.

ATSIMINIMAI

Mes kalbėjom apie žiemą, nors žiemos seniai nebuvo,
Mes kalbėjom apie lietų (o lietus seniai išdžiūvo),
Mes kalbėjom apie meilę, — apie tą, kurios nėra,
Ir žiūrėjom, kaip bokaluos lūžo gėstanti aušra.

STATULA EINA PASIVAIKŠČIOTI

Herojaus statula, pavargusi,
Danguj stovėti nebenori, —
Ji žengia žemėn užsimerkusi
Ir neša žalvarinį svorį

Akmens gatve, ir drumstos ašaros
Seniems namams per skruostus ritas,
Ir siaubas, juodas tartum rašalas,
Patvinsta, ir užgęsta rytas.

O vyskupas ir gubernatorius
Kareivių ir maldų neranda,
Ir tik per aikštę nimfos keturios,
Paminklo palydovės, skrenda

Ir moja žemei. O jisai,
Kaip reikiant vaikščiot neišmokęs,

Sugriauna gatvę ištisai.
Ir tylą mirštančių balsai,
Ir tik tai mažas vaikas juokias.

POETAJ ROMANTIKAI

Melsvą rožių bukieta ant stalo
Vakaras pastatė ir pripylė
Rausvo vyno klevui į bokalą
Ir rasom aptaškė žolę tylią.

Ir ištirpo sodai tartum sniegas,
Ir poetai soduose ištirpo.
Jiems užliejo širdį šiltas miegas,
Kur eilėraščiai kaip vaisiai sirpo.

Noko kriaušės, obuoliai ir vyšnios,
Rožių kvapas ant šakelių supos,
Svaigo spalvos vakaro neryškios,
Migo vyno paragavę lūpos.

O poetai plunksnas pasidažė
Į upelį, kurs per dangų bėgo,
Ir sidabro rašalu parašė
Šnerančią poemą apie miegą.

ŽODIS

Jie kirviu sukapojo žodį,
Užrakino vario raktu,
O jis mūro akmenį skrodė
Nemirtingo žingsnio taktu.

Prieš jį puolė javai ant kelių
Ir nutilo paukščiai, kada
Jis aidėjo aklų trobelių
Sidabrinės dainos gaida.

Jį už ančio nešėsi vaikas
Vakarų aušros ramume,
Jį augino didelis Laikas
Šaknimis po gruodžio žeme.

Saulė pramušė plutą švino,
Sultys ėmė užt kaip kadais,
Šakomis padangę užtvino
Ir užpylė žemę žiedais.

SAULĖLYDIS

Sumaišęs vėją su vynu,
Išgėręs, gatvėmis einu,
Ieškodamas lengvos širdies,
Linksmos, karališkos mirties.

Į dangų bėga kaminai,
Per dangų nuskrenda varnai,
Veidai dainuojančių draugu,
Drugiai iš moterų plauku.

Padangė liejasi variu,
Aš orą degantį geriu,
Man graso peiliai žiburių,
Aš jokio ginklo neturiu.

Aš ieškau šypsančios mirties.
Kas rojun kelią man nuties,
Ateiti laimei įsakys,
Užmerks nustebusias akis?

FLEITA

Bacho fleita gieda apie mirtį
Kaip apie pavasarį — ramiai.
Dėkis daiktus. Tenka atsiskirti.
Tu be reikalo gimei.

Nesidėk daiktų, nes jie palieka.
Fleita čiulba vis linksmiau
Apie mirtį, apie dangų, apie nieką,
Apie laimę, kad be reikalo gimiau.

ARLEKINO MIRTIS

Fioletinis arlekinas
Plaukia vakaro debesų.
Žemėn liejas dangus kaip vynas
Ir daina liūdna ir šviesi.

Nuo garsų jo graudžios gitaros
Lūžta trapūs kūnai žolių,
Ir pasaulis ledinis daros,
Ir aš pats kvėpuot negaliu.

Mes išgirstam atūžiant mirtį,
O jis dedasi negirdįs,
Ir jam meta tiesiai į širdį
Skambiai ietį greita mirtis.

Žemėn teka kraujas ir vynas,
Žemėj rauda medžiai visi:
Fioletinis arlekinas
Miršta gęstančiam debesų.

AUDRA

Liūdnų miškų rūstus kirtėjas,
Į juodą girią šoka vėjas,

Ir krenta lapai ir lašai,
O tu eilėraščių rašai.

Ir skamba šakos tartum stygos,
Ir maišos miško senos knygos,
Per dangų liejasi dažai,
Ir tu eilėraščių rašai,

Kad jūroj skęsta baltos burės,
Kad plyšta debesų kepurės, —
Bet tau to vėjo per mažai,
Ir tu eilėraščių rašai:

Nuo tavo kirčių siunta vėjas,
Ir tau dangus vulkanais liejas,
Ir dega girios ir laukai,
Kuriems tu žūti įsakai.

NEMIRTINGUMAS

Tu gyvenai, tu vaikščiojai kadais
Po žiaurią žemę su skambiais skliautais
Ir nuėjai atgal, iš kur atėjęs,
Ir tavo kapą lanko aklas vėjas
Arba lietus. Ir tu girdi: nauja
Rūsti sonata bėga lietuje,
Ir tu drebi, tu nori užrašyti,
Bet nedrįsti net popieriaus prašyti,
Nes mirusiems įsakoma gulėti,
Nes jie privalo amžinai tylėti.

VAKARAS NEAPOLY

Prisigėręs Lacrimae Christi,
Jis išeina ir ima kristi.
Vėjas vaikšto dangaus gelmėm,
Aptaškytom rausvom dėmėm.

O bella Napoli!

Jis Venerai puola ant kaklo,
Jis užmiršo amore sacro.
Rausvos lūpos, rausvi laivai,
Ir vulkanas rūksta rausvai.

O amore profano!

Jis mėgina keltis ir griūna.
Rankos glosto dievišką kūną.
Pro erškėčius ir pro vinius
Tyliai liejas rausva ugnis.

O amore sacro e profano!

KELIONĖS PATARIMAI

Išsemk lig dugno šimtą šulinių,
Papjauki bandą jaučių plačiaragių,
Sušluoki miltus iš visų malūnų
Ir susikrauki visa tai į laivą.
Draugų drąsiausių būrį pasirink
Ir dešimt metų plauki per marias
Pradžioj pietų šalin, paskui į rytus.

Kai iš vandens Juodų Erelių krantas
Išners, paruošk strėles, lankus ir ietis,
Nes tie didžiuliai paukščiai puola laivą
Ir įgulą išgrobsto. O Gigantų
Priplaukęs šalį, suk toliau nuo žemės:
Jie nuo kalnų uolas į jūrą mėto
Ir daug laivų yra padovanoję
Žuvų vaikams žaislelių vietoj.

Jeigu

Laimingai seksis, pagaliau atplauksi
Į Amžino Pavasario salas.
Tos dvynės salos guli vandeny,
Kaip seserys susikabinę rankom,
Ir spindi saulėj vaisiais ir gėlėm.

Ten imki šilką, perlus, dramblio kaulą,
Ugningais kūnais moteris, kad kelias
Atgal atrodytų trumpesnis, tik
Nelieski melsvo katino ir žydro
Mėnulio, kuris kaba taip žemai,
Kad jį beveik gali pasiekt nuo stogo.
Nes katinas ir mėnuo — tų salų
Dievai, — kas juos norėtų grobti, žūtų.
Jie vienas kitą myli: kiaurą naktį
Mėnulis, katinui medžiojant, šviečia,
Parodo jam peles ir paukštelius,
Ir tas jų prisiėda ligi sočiai.
O brėkstant rytui, katinas, įlipęs
Į aukštą medį, mėnesį užmigdo
Niurnėjimu švelniausiu ir paskui,
Kad niekas jo nesutrukdytų, saugo.

O žmonėmis, kaip ir visi dievai,
Jie nesirūpina, — jie baisiai skuba
Ir patys vos suspėja apsidirbti.

POETUI

Kaip saulė gėstančiame kosmose,
Pajuodusių žvaigždžių pavėsy, —
Taip tu palikusiuose posmuose
Ramus ir vienišas stovėsi.

Planetos painiosis voratinkly,
Prieš mirtį zyzdamos kaip musės,

Ir tu, kurs amžinybe netiki,
Ir tavo veikalas, uždusęs,
Įšals leduos.

AKMENĖJIMAS

Nežinau, mergina ar kolona, —
Tamsumoj negalėjau atskirti,
Bet jutau jos liemenį ploną
Ir girdėjau negyvą širdį.

Iš dangaus nusileido balandis
Ir, nutūpęs ant mirusios rankos,
Virto akmeniu ir nusigandęs
Matė, kaip marmuro bangos
Užlieja erdvę ir laiką,
Ir pats Dievas jų nesulaiko.

ADOMAS IR IEVA MŪSŲ LAIKAIS

Ima švisti pasaulis blogas,
Jam per veidą liejas aušra,
Triumfuojanti kaip teologas,
Kurs įrodė, kad Dievas yra.

Saulė eina per žalią pievą,
Jos auksinį žingsnį girdžiu,
Šiltas vėjas šukuoja Ievą
Po pražydusiu ievos medžiu.

Spinduliai per bangas nuslysta,
Purpurinė šoka aušra,
Triumfuojanti kaip ateistas,
Kurs įrodė, kad Dievo nėra.

Drąsios burės į ugnį skrenda,
Jų nakties tamsa nepavys.
O Adomas lipa į krantą
Ir pas Ievą neša žuvis.

ERDVĖ IR LAIKAS

Kaip vaiduokių laivo kapitonui,
Kaip medūzai, mirštančiai ant kranto,
Man prailgsta lėtas žemės laikas.
O sena erdvė akim ledinėm
Seka liūdintį mane.

VENEROS GIMIMAS

Žaibas muša į okeaną, įtūžusi banga meta ją iš gelmių į krantą, ir jinai stovi ligi kelių vandenį, visa aplipusi dumbliu, apraizgyta lašančiais žolių tinklais. Maži krabai bėga jos kūnu žemyn,

jūros žvaigždės ir jūros ežiai krenta jai nuo galvos ir pečių, grįždami į savo drėgną tėvynę. Iškėlusį rankas, ji trinasi smėliu apneštas akis, kurios dar tebemato koralų ir vandens anemonų girias, elektros žuvis ir nutekančių formų, švelniausių spalvų gyvūnus: gelmių plėšikus, apsimitusius rojaus gėlėm.

Žaibas muša į žvejų kaimelį, prisiglaudusį tarp uolų, kelios lūšnos nuvirsta į jūrą, — jai nebėra ko bijoti: dangus sunaikino jos gėdingo gimimo liudininkus. Debesis nusileidžia žemyn, kietom srovėm nuplauna dumblą nuo jos kūno, kuris sušvyti perlamutro vaivorykštėm besileidžiančios saulės šviesoj. Išsilijęs, jis pridengia ją permatoma skraiste, ir jinai, atsargiai kvėpuodama neįprastai aštriu žemės oru, šypsodamasi sau pačiai, eina pajūriu į artimiausią smuklę, kur dar Šianakt su pravažiuojančiu pirkliu pradės savo linksmą ir purviną, begalinių triumfų kupiną žemės gyvenimą.

BALIUS

Jau po vidurnakčio, baliui pasiekus isterišką įkarštį, kai kavalieriai pradeda taršyti džiaugsmingai cypiančioms damoms plaukus, ir poros, nugalėdamos abejingos fizikos dėsnius, staigiais posūkiiais ima kilti aukštyn, o tavęs jau nebeklauso atmintis, ir tu nebežinai, ką turėjai būtinai prisiminti, o šokėjų rankos ir kojos ima plaukti kas sau ramioj ir permatomaj migloj, kandeliabrai lubose ima tįsti ir virsta siūbuojančiom šviesos spiralėm, kurios sulūžta aštriais kampais, — salė pradeda klykti, perrėkdama plyštančio orkestro juodų žaibų trenksmą, ir pasidaro visiškai tamsu, ir tu prisimeni fioletinį žuvusio kareivio veidą (kovos dar tebevyko vakarų Berlyne), — o vėjas supa vienintelį visame kosmose žiburį ir beria tau į akis smulkų lietu ir sausai šlamančius neįžiūrimo medžio lapus.

VEIDRODŽIO DARBAI

Vidunakčiui atėjus, veidrodžiai pradeda dirbti. Rudens naktis ilga, stiklai iš senatvės padūmavę ir tingūs, iki dienos toli, ir jiems nėra kur skubėti. Pirmasis palinksta, ir jame ne iš karto atsimuša gulintis ant kilimo su juoda dėme smilkiny, ir veidrodis iš lėto paduoda jį kitam, o tasai jį perlieja į sekantį, ir taip jie dirba ligi pat aušros, kol paskutiniajame belieka vien tik tamsi dėmė, bet ir ši pagaliau išnyksta.

Ir tuomet visame mieste miegantieji sapnuoja, kad jie gimsta ir vis negali gimti ir dūsta siauruos koridorius ir krenta į tarpeklius, kurių dugne blaškosi jie patys, — jie užsimuš ir užmuš tuos ten apačioj ir rėkia ir negali išrėkti ir pabunda, prakaito išpilti, ir girdi silpstantį varpo dūžį, nutįsusį į drėgnos vatos prikimštą, liguistą lapkričio rytą.

ATOGRAŽŲ PLAŠTAKĖ

Atvirai nepadoria, kilpom svyrinėjančia linija, tyčia nesumegzdama plyštančių vaivorykščių salto mortale, jinai lekia stangriu vidudienio oru — į meilės nuotyki, kurio niekuomet nebus tame riebiame, įkaitusiame sode: savo trijų dienų gyvenime ji niekad nesusiras tokio pat begėdiškai margo, tiek pat lengvabūdiško partnerio.

Einaš alėja vienuolis prisidengia skrybėle akis. Siaubo pagauta siuvėja žiūri į spiegiantį karminą, į tyškančią mėlynę, į oranžinius ruožus plevenančiuos paleistuvės sparnuos. Nėra prasmės

prikalbinėti ją pakeisti gyvenimą arba suknelę: ji tėra skrendanti kirmėlė.

PERSISKYRIMAS

Šešėlis lengvas ir skaidrus, jau nebežiūrimas, neliesdamas vandens įėjo į valtį, ir statulai krante pasirodė, kad valtis pati atsirišo ir tuščia nuplaukė nurimusia upe į bekraštę rudenio dieną. Tada statula, nusilaužusi šaką, užsidengė veidą ir ėmė lėtai grimzti į žemę, ir netrukus pakrantės smėly beliko vien tik šaka, — gulėti ir vysti abejingoj rudenio šviesoje.

FIZINIS REIŠKINYS

Gulėdama naktį, kuri savo atkakliu švelnumu sunaikina lovą, kambarį, visą pasaulį, o ją pačią surakina šarvais, kaip drėgną, tobulai besielę austrę, ji prisimena ne šnibždesį, ne rankas, ne kūno svorį, ne svetimą karštį savyje, o save pačią, pavirtusią į seriją elektromagnetinių bangų, virpančių jau nesamoje erdvėje, betiksliai, beprasmiškai džiaugsmingų.

LOTOFAGŲ ŠALIS

Neatsargios auklės seka jiems lopšy pasakas apie saldžiąją Lotofagų šalį, ir jie vaikystę praleidžia kaip sapne, laukdami valandos, kada galės leistis į tolimą kelionę.

Kaip lopšys supa juos laivas švelniose nereidžių rankose (dievai palankūs tokioms kelionėms), ir kaip lopšiai linguoja kupranugariai, eidami nuo oazės prie oazės.

Pasiekę Lotofagų šalį, jie ima valgyti lotoso vaisius ir tuojau pat pasisotina, bet nesiliauja valgę ir netrukus užmiršta tėvynę. Ir, išbuvę Lotoso krašte šimtą ar tūkstantį metų (saulė ten niekad nesileidžia, ir ten niekas neskaičiuoja laiko), jie pasenę nusilpsta ir nebepakelia rankų vaisiams nuskinti ir šalia lotosų krenta ant smėlio.

Lotofagai išneša juos iš lotoso girių ir paguldo mirstančius saulėj, ir jie vos girdimai rėkia, bado ir troškulio draskomi, ir niekad nemiršta (saulė niekad: nesileidžia Lotofagų krašte, ir ten niekas neskaičiuoja laiko).

GAISRAS PANOPTIKUME

Užsidėjęs akinius, senis sargas muziejaus rūsy skaito pasaką apie auksinį paukštį, kylantį naktimis iš lobio, užkasto pamirštuos kapuos. Knyga ir pypkė iškrenta jam iš rankų, ir paukštis, įskridęs į jo sapną, leidžiasi žemyn ir, skambėdamas kaip arfa, pabyra po rūšį aukso pinigais.

Oranžinės gaisro rankos, išnėrusios iš palovio, užima seniui burną, jis mėgina pakilti ir krenta nesurikęs, ir, lėtai plaukdamas aukštyn, jos minkštais smūgiais pramuša lubas ir pianisto pirštų greitumu perbėga per pirmojo aukšto salę.

Vaškinių figūrų veidai ima tekėti žemyn, kaip siurrealistų paveiksluose, ir garsus poetas, kuris gyvas būdamas negalėjo pakęsti moterų artumo, mato, kaip tirpstančiu biustu karaliaus meilužė, lūždama per liemenį, vis didėjančiu greičiu linksta į jį. Suspiegęs pomirtiniu balsu, jisai su siaubo grimasa krenta jai į glėbį, — ir, išplaukę iš degančių rūbų, juodu tingiai susilieja ištirpusio vaško klane.

TRAGIŠKA KAUKĖ

Tragiška kaukė guli penkiasdešimt trečioj salėj, graikiškų vazių skyriuje, ir elektrinė saulė, krisdama nuo lubų, ištyška jos vitrinos stikle.

Vazėse herojai, centaurai ir amazonės kaunasi ietimis ir kardais. Visos Graikijos ir visų jos salų taurės, vazės ir katilai, statinės ir rezervuarai, visas tas molis, auksas, varis, medis ir marmuras nebūtų sutalpinę savyje kraujo, kuris taip gausiai ir greitai tekėjo begaliniuose Graikijos karuose.

Orfėjus, pakėlęs ramų veidą į žvaigždyną, skambina lyra ir gieda, o keturi kareiviai, užmiršę savo paskirtį — žudyti, atsirėmę į ietis, klausosi jo giesmės. (Graikiško užrašo raidės, kabančios virš Orfėjaus galvos, žiba kaip žvaigždės tamsiame vazės fone.)

Pro dainiaus giesmę, pro girtų menadų spiralėm švilpiančią šokį, pro riksmą žmogaus, gyvačių geliamo į galvą ir į kulnis, pro karo žirgų kanopų bildėjamą tragiška kaukė, — suraukusi kaktą, nuleistais lūpų kampais, su herojiško skausmo stilizuota akmenine grimasa stengiasi prisiminti tragedijos choro žodžius, kurių klausėsi tikra saulė, sustojusi danguje, ir penkiolika tūkstančių žiūrovų akmeniniame amfiteatre:

Tu buvai jaunas, gražus ir baisus kaip dievas,
Tavo žaizdos gijo lengvai ir greitai,
O tavo priešai krito nuo tavo smūgių.
Jų šešėliai raudodami grūdosi prie pragaro vartų,
Laukė savo eilės, išsyk negalėjo sueiti,
Keikė tą dieną, kai kardą valdyt išmoko.

DEGAS

Oranžinės saulėlydžio srovės suplėšo debesį ir aptaško muziejaus parko žalumą degančiais taškais. Atsigręžęs nuo lango, aš žiūriu į pasakišką Degas fotelį, putojantį oranžinėm ir žaliom dėmėm. Jis turėtų stovėti danguje, apsaugotas aukso grandinėm, idant kuris iš dievų per klaidą nesumanytų į jį atsisėsti.

KANTRYBĖ

Žemės veidas susiraukšlėjo kalnynais, akmuo užčiaupė liepsnojančias bumus paskutiniams

lavos fontanams.

Marmuras gulėjo ir laukė.

Pirmieji koralai išaugo jūrų dugne, ir po šimto milijonų metų pro jų tolimus palikuonis praplaukė pirmosios žuvys.

Marmuras gulėjo ir laukė.

Begarsiai vabzdžiai, dar neišmokę dainuoti, ropojo medžių kamienais kažkur į viršų — ten, iš kur plūdo šviesa ir šilima.

Pirmasis paukštis nerangiai pakilo nuo žemės ir, sumaišęs sparnų judesius, apsvirtė ore ir klykdamas nukrito į pelkę.

Marmuras gulėjo ir laukė.

Kailiais apsikarstęs žmogus bailiai prislinko prie šokančios ugnies ir, pamatęs, kad raudonoji pabaisa nepavojinga, išsidžiovino prie jos savo kailius ir sušilo.

Graikai, pasižaboję karo laivus, išplaukė į tolimąją Troją.

Marmuras gulėjo ir laukė, kol, iš laužyklių išvežtas į saulę, apakino žmones ir arklius savo kristalų sniegais, jų nerimstančia mėlyna žiežirba.

Marmuras laukė Fidijo, Polikleto, Mirono, kol po jų kalto smūgiais pavirto Pergalės sparnu, atleto koja, pusiau ištiesta deivės ranka, globiančia prie savęs nustojusią svaidyti žaibus, prijaukintą, nutilusią erdvę.

STRĖLĖ DANGUJE

DAINOS GIMIMAS

Aš nestatau namų, aš nevedu tautos,
Aš sėdžiu po šakom akacijos baltos,

Ir vėjas dangiškas į jos lapus atklysta,
Ir paukštis čiulbantis joj suka savo lizdą,

Ir skamba medyje melodija tyli,
O aš klausausi jos ir užrašau smėly,

Ir vamzdį paimu, ir groju, ir dainuoju
Su vėju ir paukščiu ir su medžiu baltuoju,

Ir ūžia debesys nežemiškos spalvos
Virš tos dainuojančios ir grojančios kalvos.

PAVASARIS

Dangus sudarė foną lapų,
Žiedų, ir paukščių, ir šakų,
Ir parke vėjas krūmą kvapų
Pagavęs purtė už plaukų,

Ir saulė buvo kaip poetų
Garbė: ugninga ir sena, —
Turiu rašyt, kad ji spindėtų,
Kai jau seniai užges diena.

PAPRASTOS DAINOS

Kai aš prisimenu anas dienas,
Rašau be galo paprastas dainas:

Apie auksinį tėvo gryčios stogą
Ir apie derlių, gerą arba blogą.

Ten kaip žiedai margavo aviliai,
Lietus į žemę sunkėsi giliai.

O žmonės gimė, sėjo, pjovė, mirė,
Juos kirto laikas, o jie kirto giria.

Bet jie žaliavo, kaip ir ta giria,
Ir jie dainas dainavo vakare,

Pareidami iš lauko į namus,
Ir švietė jiems saulėlydis ramus,

Ir suko girnas jiems galingas vėjas,
Vyresnis brolis, jiems padėt atėjęs.

SUGRĮŽIMAS

Pasikalbėjau su dievais
Ir vėl į žemę sugrįžau,
Ir vaikštau skersgatviais kreivais,
Ir vėl eilėraščius rašau.

Danguj saulėlydis geltonas,
O aš į žemę sugrįžtu,
Kur groja senas patefonas
Ir kvepia liepos ties paštu.

SAPNAS

Aš sapnavau peizažą lyg El Greco:
Danguj, žalsvam stikliniam debesy,
Atsispindėjo kalnas ir šviesi
Žaibų srovė, — ir nebebuvo nieko,

Kas skirtų žemę nuo dangaus. Many
Taip pat atsimuša kalnai ir upės,
Ir supas paukštis, ant šakos nutūpęs,
Ir plaukia žydros žuvys vandeny

Manosios sielos. Vaikščioju po rojų
Ir giesmes angelo paskui kartoju.

HOMERO JAUNYSTĖ

Aš gèriau putojantį piená,
Aš valgiau nežemišką duoną,
Žiūrėjau į žėrinčią dieną:
Į žydinčią gėlę raudoną.

Man piemenys grojo vamzdeliais
Pavėsyje aukšto platano,
Ir bitės auksiniais indeliais
Man kvepiantį medų gabeno.

O, kaip man beprotiškai sekės!
Man vynuogės nokti skubėjo,
Ir sunkios, įsirpusios kekės
Laimingos prie lūpų virpėjo.

Su lyra klajodami dviese,
Mes karą ir kardą giedojom
Ir vasarą aukštą ir šviesią
Ir riedančią bangą po kojom.

O žvaigždės, pradėjusios kilti,
Ant jūros rankas auksines
Uždėjo ir liepė nutilti,
Kad ji neprikeltų manęs.

ATRADIMAI

Aš ieškau, nieko nepametęs.
Randu žodžius, randu rimus.
Džiaugiuos, kaip geležėlę radęs.
Aš vaikštau vienas, neramus,
Neprijaukinamas, kaip katės.

GIRTUOKLIS GRĮŽTA NAMO

Kai tu, šventa šeima, ilsies,
Girtuoklis vidury nakties
(Jo klauso liepos ir vežikai
Ir neužmigę katalikai)
Dainuoja apie mergeles,
Ir darželes, ir rūteles.

Jam grindinys kaip ratas sukas,
Jį stumdo lempų spinduliai,
Ir mažas auto kaip šuniukas
Jį puola, lodamas žaliai.

Jis mašinai per snukį duoda:
„Daugiau nebenorėsi lot!“
Bet auto meta jį į juodą
Klaną ir pradeda kvatot.

Jis mašinos juokų neboja,
Klane gulėdamas dainuoja.

Dainuoja apie žirgelius,
Ir mergelius, ir darželius
Girtuoklis vidury nakties,
Kai tamsta, angele, meldies.

LAIŠKAI SAU PAČIAM

Vos liesdamas daiktus ir žmones,
Aš laikausi pats už savęs
Ir einu be dangaus malonės
Per pasaulio gatves.

Ir kažin kur rieda vežikai,
Ir kažin ką loja šuva,
Ir kažin ką plėšia plėšikai,
Ir kažin kam ritas galva.

Mus nelaimės veja, kaip aras
Veja bėgančią avį laukais.
Bet nei badas, nei maras, nei karas,
Nei pragaras mūs nepakeis.

Negaliu nė vienam padėti
Ir padėti man neprašau.
Negaliu nežydėt, neliūdėti
Ir sau laiškus — eiles rašau.

POETAJ arba KATASTROFA

Iš mūsų juokias padavėjos
Ir mėnuo šaiposi kvilai,
Mums švarko nesiuva siuvėjas,
Mūs nemaitina angelai.

Mums tik vidurnakčio mergaitės
Pamoja gęstančioj šviesoje,
Ir blyškios žolės, kaip našlaitės,
Pravirksta vakaro rasoj.

Žvaigždes skaičiuojam kiaurą dieną,
O naktį geriam su velniais
Ir kreivą restorano sieną
Išrašom posakiais švelniais, —

Ir kaip žarijos žėri strofos
Tarp peteliškių ir gėlių,
Bet nieks nemato katastrofos,
Kuri ateina iš eilių:

Per sieną švilpia karštas vėjas,
Ir ima degt apmušalai,
Ir bėga baltos padavėjos,
Ir gieda kėdės ir stalai.

Ugningos vėliavos iškeltos,

Mirtis įeina į namus,
Pro langus meta dūmus, baldus,
Riksmus, beprotiškus klyksmus.

Į juodą naktį sminga peilis
Raudonas. Skraido pelenai.
Gaisrų pašvaistėj gimsta eilės
Ir miršta žmonės ir namai.

APOLONAS

Jo profilis skaudus ir plonas
Kaip kardo ašmens. Neseniai
Čionai praėjo Apolonas,
Ir pasiliko amžinai

Stiklinis jojo lyros aidas
Erdvėj baimingų kambarių
Ir šaltas marmurinis veidas
Žiaurioj nakty, ir aš turiu
Dainuot pavargusias, sena
s Numirusių žmonių dainas.

Danguj kryžiuojas kregždės greitos,
Miškely šoka linksmos fleitos,
Ir saulė skambantį peizažą
Rausvai kaip moterį nudažo,
O aš turiu dainuot senas
Numirusių žmonių dainas.

STRĖLĖ DANGUJE

Aš — kaip strėlė, kurią paleido vaikas
\ baltą obelį žaliaj pajūry,
Ir debesis žiedų, tarytum gulbė,
Mirgėdamas į bangą nusileido,
Ir stebis vaikas ir negali putų
Atskirti nuo žiedų.

Aš — kaip strėlė, kurią stiprus ir jaunas
Medžiotojas į praskrendantį arą
Paleido, bet į paukštį nepataikė
Ir sužeidė didžiulę seną saulę
Ir visą vakarą krauju užpylė,
Ir numirė diena.

Aš — kaip strėlė, kurią netekęs proto
Kareivis prieš apsuptojų tvirtovėj
Paleido naktį į galingą dangų
Prašyt pagalbos, bet, neradus Dievo,
Strėlė klajoja tarp šaltų žvaigždynų,
Nedrįsdama sugrižt.

MANDOLINOS

O, kaip tos mandolinos duoda,
Pabirę lapuose laibais
Liepsnų liežuviais, naktį juoda
Suskalde skambančiais žaibais!

Ir nei tėvų, nei motinų neklausančios merginos
Per naktį klauso lig aušros, kaip skamba mandolinos.

Tarp mandolinų vaikšto vėjas
Ir čiulba debesys žali,
Ir melodingos bangos liejas
Šiltoj, dainuojančioj šaly.

Nebijoki, mandolinos mūsų nesuras,
Nebijoki, mandolinos nieko nesupras.

O mandolinose — patrakęs
Sinjoras: durklas ir širdis.
Ir dega akys, tartum žvakės,
Ir skuba meilė ir mirtis.

O, kaip tu drebi, o, kaip tu glaudies,
Skambant mandolinoms vidury nakties.

JŪRININKO IŠKELIAVIMAS

Šlama vienišos liepos nakty be krantų.
Jauną mėnesį uždengia tavo plaukai.
Aš laikaus už tavęs. Aš į laimę krentu
Kaip į jūrą. Tu šiandien kaip upė plaukei

Pas mane ir dabar apie mirusią motiną
Man kalbi, apie vyturius ir langines
Ir atbėgančiam spinduliui pradedi moti,
Kad sustotų, ir virpančia ir stikline

Pavirsti. Kad nedūžtum, tau debesį minkštą
Kloja geras gegužis. Geltona žvaigždė
Gvazdikais ir pasakom kvepia ir miršta.
Jau inkaras kyla. Neverk, sudie.

NAKTINIS PASIMATYMAS

Šlapioj žolėj prabėgo fortepijonas.
Akordų smūgiai nukrėtė rasas.
Šlamėjimą girdėjo šventas Jonas,
Tvankiems šilkams nuskridus į dausas.

Kapuos kvepėjo vos numiręs šienas.
Jame klajojo lepūs kvėpalai
Moters. Nuo debesio lelijų pienas
Tekėjo žemėn, ir vėlai

Išgirdę muziką, kuri nutilo,
Jie nusigando vienumos, —
O ji kaip juodas potvynis pakilo
Iš begalinės gilumos.

KINO KRONIKA

Staiga susitiko jų rankos,
Ir keliai abiem suvirpėjo.
Ekrane dundėjo patrankos
Ir dūmai virš lauko kabėjo.

Staiga susitiko jų akys,
Tamsoj prasivėrė plačiau,
Ir nieko jisai nepasakė,
Ir ji nepasakė. Tačiau

Į salę mirtis įvažiavo,
Ir numirė visa, tik juodu
Žiūrėjo, virpėjo, alsavo
Tuo oru ugningu ir juodu,

Kur angelas pūtė trimitą,
Kurs drebino aukštus skliautus,
Ir žvaigždės virpėdamos krito
Ant jų — kaip auksinis lietus.

MERGAITĖ BĖGA Į MŠKĄ

Pavasaris, per veidą mušdamas
Visiems, kurie nenori keltis,
Kaip garvežys per mišką ūždamas,
Per upę plaukdamas kaip valtis,

Pavirsta kaime į lakštingalą.
Ją mėnuo sveikina geltonas.
O ji nakties auksinį inkilą
Suvirpina sidabro tonais.

Ji gieda žaliose šakelėse,
Jos balsas veržiasi į klėtį,
O klėtyje mergaitė keliasi,
Nebegalėdama gulėti.

Išeina. Eina mėnesienoje,
Žėrėdama žaliais plaukais,
O jos šešėlis plaukia sienoje
Ir lūžta, bėgdamas laukais.

Pelėda girioje kvatojasi,
Berželiai šviečia žalumu.
Mergaitė, ligi šiol bijojusi,
Dabar bučiuoja su džiaugsmu.

UNDINĖS

Koksai lieknumas tų žalių
Bangoj linguojančių žolių!

Miškų bedugniai ežerai,
Undinių tylūs kambariai.

Žali miškai, žali takai,
Ir žalios akys, ir plaukai.

Pamoja tirpstančiam stikle
Ranka nežemiškai žalia,

Tyliai nuaidi vandeny
Daina liūdna, daina švelni,
Ir tu į vandenį eini.

Ir plakas ratai, ratai, ratai,
Ir eina metai, metai, metai..

Miškų bedugniai ežerai,
Nieks nesuras tavęs, tikrai.

NEIŠTIKIMAS MYLIMASIS

Aukso žiedas nuo baltų rankelių
Į lelijos žiedą nuriedėjo,
Ir naktis atsiklaupė ant kelių,
Ir žaibai šaltais kardais pradėjo

Kirsti miestą, kur jisai gyveno
(Bet jis buvo jau seniai pabėgęs).
Ir elektra rėkdama sroveno
Per įkaitusius nuo ratų bėgius.

PAVASARIO TVANAS

O, parkų ir moterų grožis,
O, vienišos akys vėlyvos!
Žarijų prižėrusios rožės,
Pridrėbusios putų alyvos!

Balandžiai į naktį nuskrido,
Į naktį vanduo nuriedėjo,
Ir parkas į naktį įkrito,
O ji ant suoliuko sėdėjo.

Mėnulis sapnus išdalino,
Sargams ir alyvoms pamojo,
Ir sargas vartus užrakino,
Ir viską alyvos užklojo.

Ir mes į pavasarį tirštą
Nugrimzdom, į užiantį tvaną,

Kur medžiai ir debesys tirpsta,
Kur paukščiai ir vėjai gyvena,

Ir skrenda sietynai, ir puošias
Žėrėjimu skliautas vėlyvas,
Ir dega žarijomis rožės,
Ir putomis drimba alyvos.

šventė PARKE

Šitas klumpantis muzikos ritmas,
Ir lengva lyg pūkelis širdis,
Lyg pūkelis, kurs sukasi skrisdamas,
Ir nežinoma ateitis.

Linksmas vynas putoja ir laistos,
Plaukia balsas, švelnus ir gilus.
O žvaigždžių neužgyjančios žaizdos
Pro pavasarį žiūri į mus.

Mes nuklystam į juodas alėjas,
Į pražydusių medžių kvapus,
Kur mėnulis liūdėdamas liejas —
Kaip aliejus — į liepų lapus.

KORNELIJA

Jaunutė ragana vardu Kornelija,
Į savo raudonus kaip lapė plaukus
Įsegusi žalią, mirgančią žvaigždę,
Joja ant žaibo ties drebančia jūra.

Ir, paėmusi rykštę, bjauri Kornelija
Pradedą pliekti jūrai per veidą,
Ir vanduo — kaip eržilas, užuodęs kraują,
Kriokia ir žvengdamas šoka į viršų.

Ir, vaikiškai kvatodama, žiūri Kornelija,
Kaip bangos užkloja žvejus ir valtis,
O našlės ir našlaičiai pajūrio kaimuos
Šaukia ir kaukia garsiau už vėtrą.

Ir, pasukus į krantą, žiauri Kornelija
Nujoja obelų viršūnėm,
Ir obuoliai, rausvi kaip kūdikiai,
Žemėj sudužę baisiai klykia.

O nakčiai sutemus, graži Kornelija
Seka naktigonėn jojančius bernus
Ir, išsirinkus visų stipriausiąjį,
Pakloja paparčiuos raudonus plaukus.

PIRMOJI NAKTIS

Kiekvienas tavo plaukas kaip žvaigždė,
Man pro pirštus tekėdamas, mirgėjo,
Ir kaip auksinė didelė katė
Per krūmus mėnuo į medžioklę ėjo.

Ką sakė nesuprantami kvapai,
Mums nemokėjo spinduliai išversti.
Užmerkusi akis, tu nusilpai,
Ir tavo angelas pradėjo verkti.

KRAUTUVĖLĖS PADAVĖJA

Mergaitės veidu teka ašaros:
Mylėjo, prisiekė, nerašo.
Negalima gražinti vasaros,
Ir ji rankas ant slenksčio gražo.

Sugriuvo pilys, mirė pasakos.
Miestelis rudeniu patvinęs.
O krautuvėje — virvės, pasagos
Ir vinys, vinys, vinys, vinys.

MALDA Į BLONDINĘ

Blondine angele, palik raštelį mamai,
Kad grįši tik rytoj, ir pas mane ateik
Į smuklę užiančią ir išrišimą dramai,
Ramiai šypsodama, vidunaktį suteik.

Žiūrėki: vakaras nutildė šaltus vėjus,
Ir žvaigždės didelės į tavo langines
Kaip paukščiai beldžiasi, ir gelstančios alėjos
Maldauja verkdamos pasigailėt manęs.

O tu į operą renkiesi tualetą, —
Sprogdina veidrodį banga skambių šilkų, —
Ir, galvą žydinčią pasukusi iš lėto,
Gėriesi liemeniu ir debesiu plaukų.

Blondine kūdiki, numesk šilkinę suknią
Ir spindinčiais plaukais, kaip angelas sapne,
Pro stogą nusileisk į šitą liūdną smuklę
Ir lempas užgesink ir nuramink mane.

ORO PAŠTAS

Iš voko mėlyno — tavų akių spalvos —
Išskrido lapas, baltas, tartum siela tavo.
(O anuomet dangus užgeso ant kalvos
Ir debesys nakvoti nutūpė ant klevo.)

Tu kažką pasakei, aš kažką pasakiau —
Už dangų miegantį, už vakarą tykiaiu.)

O, koks vanduo platus, kokia naktis gili!
O tu nemoki skrist ir plaukti negali.
Aš nieko nesakau, tu nieko nesakai,
Tiktai kaip sniegas byra iš dangaus laiškai.

MOTERIS PRIEŠ VEIDRODĮ

Moterie akimis kaip undinės
Ir plaukais purienų spalvos,
Pažiūrėk: spindulys paskutinis
Dreba sienoj virš tavo galvos.

Nors žinai, kad jau niekas negali
Atsitikti, žibuokles segi
Prie širdies ir dediesi vualį
Ir veidrody veidą seki.

O po veidrodį draikosi dūmas,
Tyliai šlama tamsus kambarys,
Tyliai šaukia akių mėlynumas,
Kad sugrižtų, tačiau nesugriš.

Tartum medžio raižytojas, laikas
Tau ant veido išraižė metus,
Tavo silpstančios rankos laikos
Už jaunystės, saldžios kaip medus.

Kai buvai devyniolikos metų,
Nenorėjai skaityti eilių:
Aklos deivės parke nemato
Spindulių, žiedų ir žolių.

O dabar, tamsumoj pasirėmus,
Savo gęstančius plaukus draikai,
Ir tik mano eilėraščių rėmuos
Dega tavo jaunystės plaukai.

GĖLĖ IR VĖJAS

Gėlė pasakė vėjui, kad ji pražys rytoj,
O vėjui pasigirdo, kad ji pasakė „tuoj“, —
Tas pakuždėjo broliui, o brolis dar kitam,
Jauniausiam ir linksmiausiam, kvailam ir nerimtam.

Ir tas atvarė debesį ir ėmė pilti lietų
Ir saulės krosnį išpūtė, kad ji karščiau spindėtų,
Ir visą kaimą sujaukė ir dūko be galvos
Ir trunkės klausinėdamos, kurios ji bus spalvos.

Ir nutarė nelaukusi pražyst gėlė gera,
Ir plyšo drėgno pumpuro žalia skara, —
Gėlė baltai pražydo, ir baltą gėlę tą
Lingavo vėjas šaukdamas: „Balta, balta, balta!“

SIDABRINIAI LIETŪS LYJA

Begaliniai, sidabriniai,
Krištoliniai lietūs lyja,
Laisto rūtą, laisto mėtą,
Laisto rožę ir leliją.

Laumė juostą pakabina
Kaip vainiką — danguje.
Veršis šokdamas mėgina
Nuo dangaus nutraukti ją.

Piemenėliai, į miškus,
Į lankas ir į laukus
Bėkit, rėkit ir dainuokit,
Su jaunom karvytėm šokit,
Su lakštingalom giedokit:
Jau pavasaris pas mus!

KAŠTANAS PRADEDA ŽYDĖT

Velniop nueina aukštas menas,
Ir nebegalima liūdėt,
Kada pavasarį kaštanas
Už lango pradeda žydėt.

Jis verčia lyti karštą lietų
Ir pūsti vėjus iš pietų,
Jis žydi taip, kad išsilietų
Kaip upės širdys iš krantų,

Kad nuo stalų nulėktų knygos,
Kad alptų tvankūs vakarai,
Kad imtų siausti tokios ligos,
Kurių nežino daktarai,

Kad viskas degtų ir putotų,
Kad paukščiai švilptų, kol užkims,
Kad naktį motinos raudotų,
Namo negrįžtant dukterims...

O medžiuos dega tylios žvakės —
Baltuos žieduos rausvi taškai, —
Ir pareini namo apakęs,
Ir plunksna rašalą taškai.

STEBUKLAS

Pralaužę pasenusią tvorą,
Alyvos išskrido iš sodo
Ir skrenda per čiulbantį orą
Ir nuogos erdvėj pasirodo.

Jos baltos ir jaunos kaip deivės,
Jos žemę apakusią veda
Į rojų, ir verkia praeivis,

Ir skersgatviui užima žadą.

Tarnaitė, stebuklo sulaukus,
Surikusi šoka į dangų.
Jai krenta alyvos pro plaukus
Ir tirpsta tarp drebančių rankų.

VASARA PIETUOS

Vasara — kaip odaliska:
Tingiai alpsta nuo kaitros.
Ežerai kaip akys blizga,
Žydi kalvos — krūtys jos.

Mes, satyrai ožio kojom,
Gundom nimfą sėst šalia,
Mes abu su broliu grojam
Žalio karklo dūdele.

Tartum baltos žąsų, plaukia
Debesėliai vandeny.
Kur esi, o, šviesiaplauke,
O, išdykėle švelni?

Noksta saulėj vynuogynai.
Skina rožę mergina.
Seka pasakas merginai
Jauno piemenio daina.

PEIZAŽAS

Tirštoj, itališkoj dangaus mėlynėj
Du medžiai rieda tartum rutuliai,
Ir skamba vėjai slidūs ir stikliniai
Aplink medžius, dainuojančius žaliai.

Nuo kalno upėn ritasi peizažas.
Dangus ir saulė tyška į šalis.
O lapuose paklydęs, cypia mažas,
Geltonas kaip viščiukas spindulys.

VASARA

Vos tik nugriaudė ir nulijo,
Žaibai užgeso debesų, —
O jau lakštingala nebijo
Giedot, džiaugsminga ir šviesi,

Alyvų krūme, kurs, palinkęs
Nuo kekių, žydinčių baltai,
Visus lietaus lašus surinkęs
Į žiedus, šypsos nekaltai,

Kaip tavo akys, Albertina,
Ir kaip rugiagėlės plaukuos,
Ir kaip javai, kuriuos brandina
Geroji vasara laukuos.

AŽUOLAS

Aš tokio ažuolo kaip gyvas nemačiau:
Jo šakos veržiasi, kaip paukščiai, vis aukščiau,

Ir saulė vakare į jį kaip jūron grimzta,
Ir spinduliai jame triukšmauja ir nerimsta,

Ir plaukia jis erdvėj, didingas ir platus,
Kaip senas burlaivis į tolimus kraštus.

NAKTIES KELEIVIS

Vidunaktis miestą fantomą
Aptaškė krauju ir ugnim,
O skliauto bedugnį aksomą
Subadė auksinėm vinim.

O žemėje vieškeliai liejas,
O vieškeliiais eina žmogus,
Pametęs gatves ir alėjas,
Pamatęs lankas ir laukus.

Jam moja pražydus šakelė,
Žiedų ir kvapų kupina,
Ir nušviečia plaukiantį kelią
Auksinė nakties šypsena.

DVI ŽVAIGŽDĖS

Dvi žvaigždės, dvi dėmelės menkos,
Mirgėjo pro gauruotą mišką,
Ir jų plonutės, šviesios rankos
Žaliais lašais aptaškė viską.

Paskui jos tyčia ėmė kristi,
Staiga ant debesio sustojo,
Ir, prisiminę kūdikystę,
Žili miškai nusišypojo.

LIETUS

Lietus plonom stiklinėm kojom
Po visą sodą bėginėja.
Lazdyno žalsvos šakos moja,
Džiaugsmingai krūpčioja alėja.

Miško aikštelėj senas beržas

Iškėlė žalią kiaurą skėtį,
Ir iš vandens purienos veržias
Pasaulį auksu sužavėti.

Geltonu vingiu žaibas liejas,
Nurieda dundesys platus.
Po visą žemę bėginėja
Stiklinėm kojom tas lietus.

BIRŽELIS

Pametę viską, bėkim gaudyt
Pavasari moters plaukuos,
Kai saulė eina pasimaudyt
Ir paukštis gieda ant šakos,

Kada birželio žydras rojus
Linguoja spindinčius lapus,
Kada keleivio lengvos kojos
Linksmi žygiuoja pro kapus.

RUDUO

Raudonos uogos. Lapai — kaip iš vaško.
Pasaulis miršta, silpnas ir gražus.
Štai vėjas debesį ties kaimu drasko,
Ir rėkia debesis, į žmogų panašus.

Pilkam danguj geltoni lapai dreba,
Ir aš, per mišką eidamas, žiūriu
Į tą švininį rudeninį grabą,
Kur šoka liepsnos lapų — žiburių.

Didžiulis vėjas seną pušį laužo.
Šermukšnių kekės dega miškuose.
Ir driekiasi su dūmais drėgno laužo
Rudens žolėj klajojanti dvasia.

FANTASTIŠKA NAKTIS

Mėnulis pamanė, kad lempa
Jisai — ir nustebe užgeso.
Per krūmus bėga ir šlampa
Pavasario kojos basos.

Ant stogo nukritusios, tampa
Raketom akacijų kasos
Ir dega ir nušviečia kampa
Pradėjusios šokti terasos.

Ir gulbės į dangų pakyla,
Ir liepų choras prabyla,
Ir vėlei laimę girdi:

Jos aidas pradeda grįžti,
Šlamėti kaip šilkas ir plyšti
Ir plaukti kaip lietūs girti.

RUDENS VEIDAS

Aš mačiau šiandie veidą rudens,
Liūdną veidą tarp lekiančių lapų.
Gilumoj geležinio vandens
Jam nuo ašarų akys sušlapo.

Gilumoj, kur be galo tylu,
Šitas liūdintis veidas gulėjo,
Negirdėjo lėtų spragilų
Nepavargstančio, aklo kūrėjo.

Abejingi, laimingi lašai!
Visas oras nuo lapų geltonas.
Tu kaip orkestrą lėtų prašai,
Kad Jis lietųsi tirpstančiais tonais

Visada, visada, visada,
Kad lietus niekuomet nepraeitų,
Kad stovėtų šita valanda,
Tartum marmuro deivė balta,
Tarp užmiegančių, giedančių fleitų.

NAKTIS

Per debesų bangas mėnulio rudas diskas
Iš lėto atplaukia, ir ima keistis viskas:

Sidabro upėmis sužybčioja rugiai,
Ir skraido sidabre pilki nakties drugiai.

Didžiulis ažuolas rankas į dangų tiesia
r siekia mėnesio ir gaudo žvaigždę šviesią.

Žvaigždė, ištrūkusi, nusirita toli,
Ir teka spinduliai geltoni ir žali

Į sodą apačioj, ant obelies viršūnės,
Į kaimą miegantį, kur skardžiai loja šunes.

O mėnesio šviesa numirusiu variu
Į širdį liejasi, ir aš liūdnai žiūriu

Į mirgančius rugius, į aušrą žemą, blyšką,
Į skraidančią aplink gauruotą peteliškę.

ANGELAS IR SESUO ANGELIKA

Naujagimis angelas, — jis dar negali paskristi, —

Nusilpusiom rankom įkibęs į medžio šakelę,
Vos girdimai rauda. Jis bijo į žemę nukristi,
Jis užverktą veidą į gęstantį debesį kelia.

Našlaičiai, porom surikiuoti, mieguistame parke
Praeina ploni ir geltoni kaip žydinčios pienės.
„Sesute Angelika, medyje angelas verkia”.
„Ir vėl tu pradėsi kliedėti, eime vakarienės”.

MĖLYNOS GĖLĖS VAKARE

Nustebę žiūri akys pilkos:
Iš dugno, iš labai giliai,
Kaip žuvys, išplaukia vosilkos,
Liūdnos mėlynės gabalai.

Stiklinis vakaro trapumas,
Vandens melodija gera,
Gėlių galingas mėlynumas,
Kurio nei pasakoj nėra.

Plevena gėlės, kaip plaštakės,
Į naktį mėlyna srove,
Ir mato pilkos, liūdnos akys
Miglotam veidrody save.

VAKARAS

Vakaras. Nereikia nieko,
Tik sėdėti ir žiūrėt,
Kaip ta saulė mus palieka,
Ir lyg vakaras žerėt.

Ir matyt, kaip upėj gluosnis
Atsispindi ir lanka,
Ir kaip žemę ima glostyt
Šilto vakaro ranka.

Ir girdėt ties galva skrendant
Nepažįstamus paukščius,
Ir matyt į naktį brendant
Kažką murmančius medžius.

Taip sėdėti ir žiūrėti
Be jokios, jokios minties
Ir jau nieko nenorėti,
Nieko, nieko, net mirties.

PAVASARIO NAKTIS

Skambi lakštingala triukšmingai gieda.
Alyvom kvepia senstanti naktis.
O žalias mėnuo per medžius atrieda
Ir ima šviesti tiesiai į akis.

Atsiminimai skrenda mėnesienoj
Kaip angelai, ir aš nebegaliu
Užmigt nuo liepos silueto sienoj
Ir nuo žalių mėnulio spindulių.

O laikrodis kartoja seną melą,
Kad laimė šypsosi, kad ji gera,
Ir bėga jo tikėjimas per stalą
Į džiaugsmą didelį, kurio nėra.

SENELĖS DARBAI

Senelė dreba, ji pasenus baisiai
Ir apsivilkusi labai blogai,
Bet, jai ištiesus ranką, krenta vaisiai
Ir miršta kunigai ir ubagai.

Senelė papirosus perka kioske,
Ji tiesia ranką prie dėžutės mėlynos, gražios.
Bet štai į kasą veidu krenta senas Joškė,
Jis niekuomet jai nebeduos gražos.

Senelė nori aplankyti gimtinio kaimo obelis.
„Greičiau važiuokit, juk naktis šviesi!“
Staiga į medį trenkia automobilis,
Ir senė juokias po sudužusiu taksi.

Senelė beprotė dainuodama po aikštę sukas.
Vaikai į senę mėto akmenis, šukes.
O naktį suserga staiga berniukas,
Ir po savaitės reikia degt žvakes.

Senelė elgeta prie gryčios stovi susigūžus.
Daržely žaidžia saulė ir drugiai.
Senelė prašo šeimininkę duot drabužių:
Ji apsivilkusi labai blogai.

GĖLĖ

Ieškau džiaugsmo — auksinio skatiko,
Nes plaukiu liūdesy, kaip žuvis
Vandeny. Man gėlė patiko,
Nusiskyniau. Bet ji nuvys,

Ir paliks vien stiebelis sausas
Mano liūdinčioj rankoj. Lietus
Plauks langais. Ir nuplauks mano džiaugsmas,
Ir stovėsiu, praradęs turtus.

PATEFONAS

Kas vakaras, kai ponija pradeda arbatą,
Ant primuso užkaitus, virti, —

Susirgus džiova, Violetta operoj „La Traviata”
Drauge su primusu dainuoja apie mirtį.

Tai nuteikia gerai to namo šeiminką,
Jam arbata stipri, o muzika švelni patinka:

„To džiaugsmo niekas nepažįsta,
Tiktai jautrioji siela mano,
Kada plokštelėje pragysta
Koloratūrinis soprano!”

Už lango rieda žvaigždės, rudeninės, sunkios,
O toji muzika pro šalį sienoje sunkias.

Tas balsas draskosi, prie lubų pasikėlęs, —
Skambi agonija nežemiškų kančių, —
Upelis tragiškas jausmingos muzikėlės
Per erdvę liejasi lig tylinčių žvaigždžių.

KLIO, ISTORIJS MŪZA

Pučia vėjas nuo piramidžių,
Nuo karalių ir nuo pilių,
Nuo lieknų kaip ietys bažnyčių,
Nuo barocco riebių gėlių.

O, kokia graži Istorija!

Miršta rėmuose galvos dožų.
Meldžias raidės ant akmenų.
Virpa kvapas vystančių rožių.
Tirpsta aidas karo dainų.

Kaip lavoninė kvepia Istorija.

Valdo šalį galingas vyras.
Suka girnas juodi vergai.
Teko kraujas, nuodai ir vynos,
Skamba kardas ir pinigai.

Aš drebu, skaitydamas Istorija.

O sena prostitutė Klio,
Pardavėja vartotos tiesos,
Nei nuodų, nei kardų nebijo,
Tiktai bijo saulės šviesos.

ELEGIJA

Aš vienas stoviu ant didžiulės
Žemės, kaip lašas apskritos.
Juokiasi saulė ir mėnulis,
Ir pučia vėjas iš šaltos

Erdvės ir drasko mano plaukus,

Ir nieko negaliu suprast.
Širdis gali nustoti plakus
Anksčiau, negu mokėsiu rast

Tą angelą, kuris dainuoja
Balsu vos girdimu, tyliu,
Ir velnią — tą, kurs ožio kojom
Bėga pasaulio takeliu.

VASAROS NAKTIES SAPNAS

Vakare, man beveik užmigus,
Kai dar šviečia lempa šalia,
Bet ant stalo jau miega knygos
Ir medinė varlė žalia,

O kažkur apačioj, pas kaimyną,
Senas laikrodis din din din, —
Man pakvimpa pražydę kmynai,
Ir jų kvapas artyn ir saldyn.

Aš matau, kaip ilsis pjovėjas:
Žydros akys žalioj žolėj,
Ir girdžiu, kaip vasaros vėjas
švilpiniuoja jo skrybėlėj.

Aš matau, tarytum pro rūką:
Man mosuoja ranka trapi
Pernai mirusio piemenuko,
Meškeriojančio paupy.

Jis mane nusimaudyt kviečia,
Plonas balsas šaukia mane,
Ir numirėlių saulė šviečia
Jo veidą mano sapne.

KARO METAI

Kareiviai ir karvės žingsniuoja keliu.
Raudonas saulėlydis šviečia pro dulkes.
Štai paukščiai praskrido ties gluosniu žaliu,
Štai gėlės prie tako, geltonos ir smulkios.

Aš stoviu ant kalno, žiūriu ir tyliu,
Ir juokiasi saulė, užliejusi viską
Krauju, ir patrankos važiuoja keliu,
Ir kuopos dainuoja, ir šautuvai blizga.

PŪGA

Žiema atrišo savo maišą
Ir beria sniegą iš dangaus,
Ir pūga viską taip sumaišo,
Kad negali atskirt žmogaus

Nuo arklio. Ir nereik atskirti,
Geriau iš viso nematyt,
Kaip bėga juokdamies į mirtį
Ir žmonės, ir arkliai, mergyt.

AŠ NIEKO NEŽINAU

Aš nieko nežinau, aš nieko neturiu,
Brendu per tuštumą be jokių žiburių,
Ir vien tiktai vanduo man kalba apie tai,
Kad reikia pagaliau pradėt gyvent rimtai.

Bet aš jo neklausau, bet aš neatsakau,
Aš nuogas kaip ruduo, aš visko netekau,
Per juodą dykumą tylėdamas einu
Su nuobodžiais balsais verksmingų vandenių.

RUDENS DIENA

Kas dieną vis blyškesnės dienos,
Ir saulė merkiasi kasdien,
Kaip miego norinčios blakstienos,
Bet neužmiegančios vis vien.

Ir aš plaukiu per pliką lauką
Kaip dūmas lengvas ir lakus,
O tvenkiny, kur gulbės plauko,
Išlenkę dieviškus kaklus,

Sidabro saulė baigia tirpti
Blyškioj vidudienio migloj,
Ir vėjai gieda apie mirtį
Ir meilę žemėj negeroj.

MELANCHOLIJA

Lelijų linijoms lengvoms prilygt gali,
O, melancholija šio vakaro tyli.

Atplaukę debesys sustoja virš galvos,
Pavargę debesys pavasario spalvos.

Praeina vakaras tarp jūros ir kalnų,
Ir aš pajūriu tuo su vakaru einu

Ir, kriauklę užiančią pridėjęs prie ausies,
Klausausi pasakų pavasario mirties.

VAKARINĖ AUŠRA

Jauna šokėja guli prie širdies
Pasenusio pasaulio. Patefonas

Per išsibaigusią plokštelę eina
Šlamėdamas kaip vėjas. O aušra,
Atplaukusi pro šaltą lango stiklą,
Nedrausiai veidrody pasikartoja
Ir, gesdama lakuotame stalely,
Ant sienos mato temstančią graviūrą:
Siauram akim japonų kurtizanę,
Kuriai suknelėj žydi chrizantemos,
O jai už nugaros iš gelsvo rūko
Bešaknis medis auga danguje.

PRIEBLANDA

Nuo apsnigto suoliuko pasikėlei,
Ant sniego medžių mėlyni šešėliai.

Ir varpas migdo tolymas ramias,
Ir sklaidos dūmai po dangaus gelmes.

O toj gelmėj pavargęs vėjas skrenda
Ir gailiai švilpia ir draugų neranda.

Ir tu per sniegą temstantį brendi,
Ir tu kaip vėjas nieko nerandi.

Norėtum skrist kaip jis, norėtum rėkti,
Norėtum bėgt, bet neturi kur bėgti.

Ir vien tik rankom nosinę draskai,
Ir draikos vėjyje žili plaukai.

PILNATIS

Kokios naktys didžiulės, ir žalios, ir kvepiančios būna!
Upėj spindi kaip peilis šviesa nerami ir skaudi.
Aš brendu per rasas, pagal ūžiantį, žalią malūną,
Į tą naktį, kuri nebesutelpa mano širdy.

Ant baltų debesų spinduliai nejudėdami guli,
Ir į verkiančią tylumą medžiai nuleido šakas.
Miško vagys ir moterys žiūri į sunkų mėnulį —
Vagys juokias, o moterys verkdamos laužo rankas.

Aš brendu per rasas, per stiklinį vidurnakčio vyną.
Liūdesių vaivorykštė pražysta ant mano galvos.
Skrenda mano Šešėlis į naktį ugningą ir gryną,
Kaip šešėlis žvaigždės, kaip šešėlis žvaigždės negyvos.

Tokią naktį trapi melancholija žemėje plečias
Ir virpėdama tirpsta numirusio vaiko šypsniu,
Ir į žalią mėnulio voratinklį, kabantį medžiuos,
Krenta širdys išblyškusių ir nelaimingų žmonių.

SNIEGAS

Aš žiūriu į žiemos fotografiją,
Aš brendu į jos pusnį — gilų,
Ir klausausi, kaip gieda parapija
Sidabrinių, šaltų angelų.

Tai ne jie, — tai tik viesulas vielose,
Tai ne jie, — tai nuo sniego šviesu.
Tai tik, šašančią šaką iškėlusį,
Rėkia eglė metalo balsu.

BEPROČIO ŠOKIS

Štai prasideda bepročio šokis:
Abiem rankom smūgis į langą.
O, pasauli, sustok ir juokis
Ir klausykis, kaip stiklas žvanga.

Penktas aukštas — visai neaukštas,
O ten sukas žemė — žemai,
O danguj lekia linijos laužtos:
Ima šokti kreivi namai.

O jam skrenda rankos ir kojos,
O nuo bufeto tyška stiklai.
Spinduliai kaip žaibai šakojas
Ir į sieną muša akilai.

Rėmuos ima peizažai žviegti:
Net Van Goghui daros baugu.
Ritmas pradeda kambarį pliekti
Nesustojančiu botagu.

Visas butas žvengia ir žvanga.
Apačioj apmirus minia.
O dabar — kaip akmuo pro langą,
Pamėginkit pagaut mane.

PRAEIVIS

Grėsmingi pavasariai griaudžia,
Ir rudenys rėkia ir rauda,
Ir vasaros kilimus audžia,
Ir žiemos skaičiuoja naudą:
Sidabrą. O aš praeinu
Negaudamas dovanų.

Vaivorykštės virpa ir gęsta,
Ir mirganti dangiška lyra
Žvaigždynais žaibuodama plazda
Ir mirštančiais deimantais byra
Į žemę. O aš praeinu
Negaudamas dovanų.

LUNATIKAS

Per teatrinį dangų, blogai nutapytą,
Praskrido netikro angelo šešėlis.
Jis atsargiai mosuoja popieriniais sparnais:
Jie silpnai prisiūti, jie gali nutrūkti.

Lavoninėj numirėlis rėkdamas pabunda.
Jis sapnavo chirurgo chalata ir peilį.
Seselės kambary vakarykštės rožės
Byra žuvims ant baltų akių.

Gėlių krautuvėj miega pavasaris.
Mėsinėj miega raudoni jaučiai.
Jūreivių sapnuos miega šokėjos.
Transformatoriuos miega srovė.

Lunatikas eina iš aštunto aukšto
Per blizgantį, slidų stiklinį siūlą.
Jam kiaurai pro sielą skrenda peteliškės,
Ir viena, pavargusi, užmiega jo širdy.

VILTIS

Sunku kovoti su aušra:
Juodi švininiai lietūs lyja
Mirties krašte, bet ji gera:
Ji dega žėrinčią žariją,

Ir liaujasi sunkus lietus,
Žiedų ir lapų nepakirtęs,
Ir rytas leidžiasi skaudus,
Kaip ledo durklas, — mums į širdis.

ČIURLIONIS

Tarytum ežero dugne nugrimzdęs klonis,
Kur liūdi žaluma pavargusioj mėlynėj,
Nutilo sienose žaliuojantis Čiurlionis,
Ir žiba fosforu vijokliai vandeniniai.

Čia amžiai baigėsi, čionai sustojo laikas,
Pražydo pasakoj karališki pelėšiai.
Į pienę miegančią vos gimęs žydras vaikas
Rankas užsnūdusias pro žalsvą miglą tiesia.

Žvaigždynų soduose, kur sidabrinės lingės
Beveik nesisupa, kur pumpurai nesprogsta,
Ant svyrančių šakų linguojas žvaigždės tingios
Ir mėnesio šviesoj numirusioj prinoksta.

Tylus švytėjimas pražydušios nirvanos
Sutirpsta rūbuose medūzos krištolinės,
Ir užiančiom gelmėm kartoja Okeanas
Galingą ilgesį dainuojančios undinės.

TĖVYNĖS VĖJAS

Karališkus kraštus nualinęs,
Nukritęs žemėn iš dangaus,
Kaip karštas kirvis kerta kalinius,
Jis širdį perkerta žmogaus.

Ir štai išauga Odisėjyje
Kaip kalnas aukštas ilgesys,
Ir lengvas laivas virpa vėjyje,
Ir erdvės kurtina ausis.

Ugnis, ugnis, ugnis mėlynėje!
O, vėjų ir ugnies našta!
Kranter, po žalio vario pinija,
Kalipsė miršta užmiršta.

Jos ašaros i smėlį sunkiasi,
Krūtinėj draskosi druska.
Ant kriauklių nukrenta apsunkusi,
Per daug pavargusi ranka.

Jos akyse užgęsta pasaka.
Ji guli visiškai rami.
O mylimasis vairą pasuka
Ir plaukia šiaurės kryptimi.

SUTEMOS

Pablyškęs vakaras, pavirsdamas į miglą,
Iš tylinčio dangaus pro žalsvą lapų stiklą
Į sodą sunkiasi, šlamėdamas žolėję,
Kur verkiančioj šviesoje balčiausi gyvuliai,
Palikę pasakas, klajoja realybėję,
Bijodami, kad tuoj dangaus skliautai beribiai
Užges, ir kailiai jų putodami ištirps,
Ir rankos dieviškos jiems vilnų nenukirps.

FONTANAS

PASAKA

Pro dūmus traukinio, pro vielas telefono,
Pro užrakintas geležies duris,
Pro šaltą žiburį, beprotiškai geltoną,
Pro karštą ašarą, kuri tuojau nukris,

Pro gervių virtinę, kuri į šiaurę lekia,
Pro gnomų požemiuose suneštus turtus —
Atskrenda Pasaka, atogrąžų karšta plaštakė,
Ir mirga margas spindulių lietus.

Septynias mylias žengia vaiko koja.

Našlaitės neliečia vilkai pikti.
O Eglės broliai dalgiais sukapoja
Jos vyrą Žaltį jūros pakrašty.

Voras su trupiniu į dangų kelias.
Kalba akmuo ir medis nebylys.
Ir ieško laimės, ant aklos kumelės
Per visą žemę jodamas, kvailys.

Pasaulis juokiasi, paspendęs savo tinklą
Ant žemės vieškelį, takelių ir takų.
Klausau, ką Pasaka man gieda kaip lakštingala,
Pasauliu netikiu, o Pasaka tikiu.

NAKTIES ISTORIJA

Ranka vienodai suko laiko ratą:
Naktis ateina, o diena pražūna.
Naktis žvaigždyną ant žvaigždyno meta
Ir kūną numeta ant kūno.

Viso pasaulio operose groja smuikai.
Meilė, kardai ir dekoracijos.
Žaliam miške, po medžiais, šoka puikiai
Trys nuogos gracijos.

Vienkiemy kvailas, spindinčiom akim šunytis
Loja į drebantį klane mėnulį jauną.
Namo parėjęs, jaunikaitis pradeda rūkyti
Ir užsimerkęs nusišauna.

Pražydo kaime pirmosios purienos.
Pušis ant fono mėnesienos linksta.
Vitrinoj šypsos gelsvas, aklas manekenas,
Visai nepanašus į sfinkną.

Per visą naktį žvaigždės gieda „gloria“,
Tik paryčiu ima virpėti ir blykšti.
Numiršta su visom nakties istorijom
Auksinė ir triukšminga vaivorykštė.

KŪDROS RYTAS

Ties pasenusia, nerege kūdra,
Kur pavasaris linksta beržais,
Rytas juokias akim perlamutro,
Naiviais akvarelės dažais.

Karalystėj naujagimio vėjo
Žaidžia lapais krūmokšniai jauni,
Ir aušrinė mazgoti pradėjo
Aukso kojas aklam vandeny.

PASIKALBĖJIMAI ŠUNŲ

Pro telegrafo temstančius stulpus
Iš vieškelio, kur pilkos krūvos žvyro,
Matau išbėgus vienkiemius trapius
[foną rudenio netyro.

Už vieškelio, už krentančių beržų
Piemenės balsas pelkėj plakas tarp paparčių.
Lietus lašena pamažu
Arkliams nuo karčių.

Miške genių beldimai nebebyra.
Nukrito vakaras už debesų.
Daiktai išmirę.
Tamsu.

Kas įmetė mane tamson ton?
Nematomus klanus taškydamas einu.
Kažkur toli, už horizonto,
Pasikalbėjimai šunų.

RYTAS GELEŽINKELIO STOTY

Atrieda rytas traukiniais nerimstančiais,
Jo žvilgiai spindi bėgių geležim.
Dangus ir miškas ir peronas gimsta čia,
Kur buvo vien tik tamsuma graži.

Iš nebuvimo, iš nakties, iš nerimo
Išėmęs mėto tolius ir medžius.
Pajutę spindulius, į pievą beriamus,
Pravirksta ramos, kad reikės nudžiūt.

Stoty budėtojas bučiuoja sužadėtinę
(Sapne, po laikrodžiu, kurs rodo tris po keturių).
Ant stalo juokiasi saldainis mėtinis,
Ir Morse mirksi mirgančiu variu.

Ant žydro stiebo rytas kelia inkilą,
Raudoną dėmę tarp žalių beržų.
Du žvirbliai pešasi ant geležinkelio
Dėl saujos saulės avižų.

BEGALINIS LIŪDESYS

Ant melsvo fono — žvaigždės blyškios.
Naktis kaip ašara šviesi.
O žemėj žydi baltos vyšnios
Ir begalinis liūdesys.

Pavasario gėlė tyli
Žolėj geltoną veidą slepia,
Pasaulis liejasi ir kvepia
Liūdnam mėnulio spinduly.

Danguj apalpę žvaigždės guli.
Naktis betikslė ir šviesi.
O, senas, virpantis mėnuli,
O, begalinis liūdesy!

FONTANAS

Ant cementinės urnos guli parke
Geltonas lapas. Didelis ruduo.
Fontano liūtui liejasi pro gerklę
Pasidabruotu upeliu vanduo.

Stambiais geltonais lapais liepos verkia.
Dvi varnos kranksi nežinia kodėl.
O liūtui liejasi vanduo pro gerklę,
Ir aukso klevas dreba kaip žvaigždė/

PIRMASIS LEDAS

Pirmutiniais sidabro peiliais
Ant klanų ruduo pasipjovė.
Išbarstytos briliantų eilės
Lyg sultono naujai gulovei.

Tarp dangaus ir tolio mėlynės
Pakabino beržyno tinklą.
Spindi upės akys ledinės,
Ir tylą vidudieniui tinka.

Nepasilenkiu ir nepakeliu
Briliantų nuo plono stiklo.
Nematys vagių nei auksakalių
Šitos brangakmenių kasyklos.

ANTROS RŪŠIES RESTORANE

Čia pasigėrę net apmušalai:
Gėlelės, porom einančios kvailai,
Svyruoja girtos takeliu siauriausiu.
„Kur jos keliauja?“ — juokdamasis klausiu.

Girtuoklių galvos ritasi stalu,
Ir aš akis pakelti vos galiu
Tenai, kur lempos suka dūmų gūžtas
Ir patefono ilgesys sudūžta.

Aplink medūzos. Argi vandenin
Aš pakliuvau? Neleiskit žaist ugnim!
Girtuoklis šypsosi, kažką dainuoja
Ir stengiasi padegti stalo koją.

Kvadrato rėmuos, po stiklu, gelmėj,
Kurį auksuoja žiburio dėmė,
Žydėti baltos rožės nesidrovi.

Kažkokia moteris prie stalo stovi.

Melsvai ne akys žydi, — paakiai.
Prie primuso raityti jos plaukai.
Nuvargusi, dažyta padavėja.
Gėlelės girtos sienom griuvinėja.

VĖJO PILIS

Ant debesų balčiausio pieno
Iš stalaktitų gabalų
Pastatė vėjas mėnesienoj
Negyvą pilį. Ir tylu.

Žvaigždyną paima tripirštį,
Į sieną meta ant akmens.
Nė vienas demonas pamiršti
Tokių vitražų neįstengs.

Fontanais liepsnos ima piltis,
Pražysta obelys giliai.
Ir juokias Paukščių Tako smiltys,
Kai ima nokti obuoliai.

Kometom mėtos žinios baisios:
Raudonas pjautuvas — artyn.
Ir medžiuos plakas aukso vaisius
Prieš nuriedėdamas mirtin.

Mėnulio ašmenys pakrypsta.
Auksinėm upėm obuoliai.
Pilies trimito juodas klyksmas
Užspringsta krisdamas giliai.

VASARA

Kaip voratinkliai saulėje tempias,
Pasiklysta kaip kvapas žolėj
Ir pabyra kaip nerimas pempės,
Ilgesiais nusitaškęs žaliai.

Pro griaustinio sutemusį riksmą,
Ties stiklinės šviesos ežerais,
Aplink saulėj pražilusią viksvą —
Deimantiniais, vingiuotais garais.

Mieste — naktys, metalas ir minios.
Nors kaip krištolas laimė trapi,
Nusijuokia kažkas sidabrinis
Begalinais džiaugsmiais paupy.

LIŪDESYS

Pro pageltusį lempos lavoną

Skrenda sapnas ir meta ant kranto
Mano sielą — į debesio foną,
Kaip paveiksle kažkokio Rembrandto.

Liūdesys iš tamsos išsilaužia
Ir sukausto man plaukus ir burną,
Kaip vidunaktis gęstantį laužą,
Kaip žiedai sidabrinį Saturną.

O naktis nejudėdama bijo,
Kad nuo smūgio numirt nereikėtų,
Nes iškėlė ugnies kalaviją
Horizonte auksinė kometa.

Tyliai gieda liūdėjimo rūmuos
Seno ilgesio jaunos undinės,
Ir srovena giesmės nedarumas,
Ir esu kaip žvaigždė begalinis.

EROS PRADŽIA

Srovena saulė į mane,
Į „žemę nuodėmingą“
Ir šoka vieškelio klane,
Raudona ir aistringa.

Jos šokio vyne ir ugny
Išsiskleidžia Venera, —
Ir štai prasideda many
Širdies ir meilės era.

IŠ KRENTANČIOS GELMĖS

Kas kvepalais nulaistė
Tuos kailius auksaplaukiams gyvuliams?
Kvatoja iš kiekvieno lapo laisvė, —
Vis tiek, kas ateitį nulems.

Einu per molį rausvą, plokščią, platų.
Sijoja vakaras rasas.
Kas dieną nubyrėjusią suprato,
Kas?

Pro miglą miegas man melsvai pamoja
(Per naktį juoksis ir šlamės).
Suskambo varis: mėnuo joja
Iš krentančios gelmės.

MARIONEČIŲ NAKTIS

Miestui aušrą uždega elektra.
Stiklo briaunos svaido spektrą.

Šaipos, kraipos vartų numeriai,
Visas miestas šianakt numirė.

Šviesūs skaičiai slepia juoką tylų,
Lempų liepsnos gesdamos suskyla.

Balzgana naktis gatvelėse.
Marionetės keliasi.

Iš nakties į aikštę bėga lėlės,
Gražios, aklos mergužėlės.

Arlekinas šnibžda: „Kur mes matėmės?“
Švelnios, lieknos rangosi gyvatėmis.

Medžio galvos. šilkas. Medžio rankos.
Šoka, cypia, juokiasi ir trankos.

PASIKEITIMAI

Tamsoj girdžiu, kaip srovės pilsto žvirgždą,
Kaip cypia mirdama akimirka.
Viršuj manęs sudžiūvę šakos girgžda,
Į naktį kažkas žvaigždę įmerkia.

Esu visur: ir baimėj fakelo,
Ir augalų žaliose nekaltybėse.
Aš žvaigždę krentančią kaip vaiką pakeliu
Beribėse platybėse.

Aš jauno mėnesio nulaužiu raga,
Ir jis per naktį žemėj mėtosi,
O žmonės mano, kad stebuklas dega
Nepaprastose vietose.

O rytmetį žaliais žaibais kvatoju,
Kad apgavau tiek tūkstančių,
Ir rodos elgetoms, kad mato rojų
Tarp debesėlių rūkstančių.

KŪDIKIŲ VIDUDIENIS

Spindinčiom ir virpančiom spiralėm
Vaikšto saulė ežero gelmėj,
Kur žalių žolių švelniom rankelėm
Moja kūdikėlių slėpiniai.

Aklos akys mėlyno zenito
Kaba ties virpėjimu gelmės,
Kur spiralės aukso ištirpyto
Liejasi ir spindi be prasmės.

Ājerai, vidudienis ir stirnos
Žiūri nesuprantančiu žvilgsniu,
Kaip iš lėto sukas aukso girnos

Tarp žalių, lengvučių slėpinių.

KAD NEBŪTŲ AUŠRINĖS

Miško medis nutildo lapus,
Nuramina išdykusią šaką,
Kai vidunakčio balsas trapus
Savo pasaką seka.

Kai po vienkiemius klykia gaidžiais
Ar kaip beprotis žirgas sužvengia,
Meteorų kritimais plačiais
Nukryžiuoja padangę.

Po tamsiausiu medžiu,
Kur nakvoja apuokas apakęs,
Nuo žvaigždžių
Nuriedėjo dvi žėrinčios akys.

Į šviesumą akių,
Kur paparčių žvaigždynai ištryškę,
Iš vidunakčio pelkių klaikių —
Peteliškės.

Nerangiais sūkuriais
Jų skridimai gaisrus užgesina.
Tamsuma susilieja koriais
Nesulaužomo švino.

Už nakties susibėga keliai,
Ir širdy tylumos begalinės
Ima juoktis apuokas aklai,
Kad nebūtų aušrinės.

UPELIO RYTAS

Upelio šonus spaudžia miško replės,
Ištirpęs teka vandenin smėlys,
Ir žalsvos epušės, kaip mergos šveplos,
Žaliais liežuviais plepa pakely.

Nuo rytmečio dangaus akvamarino
Nušluosto vėjas dulkes debesų.
Nors vakar pušys liūdesiais marinos,
Spygliais prismaigstė šiandie daug rasų.

Melsvai sustingusioj dangaus apylinkėj
Miškų banga atsimuša žaliai.
Balta avis ties upeliu pasilenkia,
Ir skystas stiklas plakas skrituliais.

GELMIŲ SUKILIMAS

Aš daug turiu tokių gelmių,

Kurios su nieku nesiderina.
Jos kartais tyli, — ir ramu,
O kartais ima kelti nerimą.

Vidunaktį kur nors giliai
Prasideda tyli melodija,
Ir jos raudoni spinduliai
Visas kitas gelmes užnuodija,

Ir kitos ima rėkt ugnim,
Raketomis, gaisrų sirenomis,
Nebesiskaito su manim
Širdis, ir kraujas krenta venomis

Lyg koks akmuo. Ir taip toliau:
Prie jų prisideda arterijos,
Ir gaisras veržias vis giliau,
Ir ima degti sausos prerijos,

Kaip pas Mayne Reidą, kurs mane
Antroje ir trečioje klasėje
Svaigino, — ir ugnies tvane
Indėnai joja mano dvasioje.

Šuo suloja. Ir aušra
Staiga užgęsta. Nei isterikos
Kvailos, nei raitelių nėra,
Nei tos mainridiškos Amerikos.

Tyli ir banali naktis:
Ramiai juoduoja kampo linija,
Ant stalo guli pilnatis,
Ir blykčioja vanduo stiklinėje.

MIESTO SODE

Aš jaučiu, kaip jie auga ir tempiasi.
Sužaliuos, pražydės ir nuvys,
O virš miesto, vidurnakčio lempos
Bus geltonas, ramus spindulys.

Ir kiekvieną pavasario vakarą
Miesto sode vaikšto būriai.
Kažkas mėnesį liepoje pakaria,
Ir ant vario — juodi pumpurai.

Aš jaučiu tą skleidimąsi liūdintį:
Pražydės ir nuvys, —
Ir tada negalės pasijudinti,
Kaip šachmatų medinis arklis.

PASIUTĘS ŽYDĖJIMAS

Žiliems — auksinės sukaktys.
Jaunieji — vynuogynuose.

Bet jie visi vidunaktį
Skandinos ir skandinasi.

Pro numirimų sūkurį
Skrendu, krentu griaustinyje,
Nes nėra laiko lūkuriuot,
Nes dega visos linijos.

Akim ir lūpom paimu
Žydėjimą pašėlusį,
Klajodamas po kaimus
Birželio debesėliuose.

Nuo liūdesio lig ilgesio
Degsiu iluminaciją,
Visas erdves pripildysiu
Gelsvos ugnies akacijų.

Po mano žirgo pasagom
Plaukai nakties įsirpusios.
Renku girtuoklių pasakas
Ir kurtizanių virpesius.

PO MIRAŽAIS

Pažaliavo pelėsiams
Begalinėj mėlynėje
Tokios šviesios ir tiesios
Nusileidžiančios linijos.

Žydro vakaro fone
Pažaliavusios linijos.
Rėkia bepročiai žmonės
Po mirażais dykynėje.

MĖNESIENA

Didžiuliam aukse pilnatis
Dangus, žolė ir sapnas mirksta,
Ir rausvas pumpuras širdies
Tokį vidunaktį numiršta

Tik tam, kad gimtų kaip gėlė,
Tą auksą gertų kaip artistė
Plojimą, idant kaip vėlė
Skrajotų skliauto ametiste;

Kad, kaip armonika, giliai
Kvėpuodama, nerastų vietos,
Kur pasilsėtų, idant žolėj
Tarškėtų žiogo kastanjetais;

Spindėtų auksu ir džiaugsmu,
Langų stiklais ir mėnesiena,
Sonetais, vynu ir jausmu —

Kaip girtas beprotis Verlaine'as.

Kad net akliausiais vakarais
Sprogdintų širdį meilės norai, —
Yra mėnulio ežerai,
Pavasariai ir meteorai.

KAIMO RUDUO

Šalti laukai ir šulinių vanduo,
Ir horizontuose malūnai moja.
Ateina gelsvas kaip liepsna ruduo,
Ir piemenys liūdnam miške dainuoja.

Keli nuvargę, platūs spinduliai
Ant kelio guli prie geltonos varpos.
Pro tvorą raudonuoja obuoliai,
Ir kriaušė supas kaip auksinis varpas.

O vakare užmigti negaliu.
Matau, kaip skrenda mėnesienoj žąsys,
Ir pilnaties geltonu takeliu
Iš lėto plaukia liūdesys manasis.

SENMERGĖ

Danguj dega žvaigždė Venera.
„Meilė tartum mirtis stipri“.
(Saliamonas, Petrarca, Baudelaire'as.)
O man — trisdešimt ketveri.

Koks dangus pavasarį blaivas!
Naktimis — lakštutė solistė.
Su tarnaitė eina kareivis
Ir studentas — su gimnaziste.

Parke visos poros apanka,
Vaikšto neregės ir neregiai.
Meilės medų nuo lūpų renka
Mėnesienoje — kaip drugiai.

Aš — viena. O, žvaigždėtos ietys,
Nužudykit ilgesį mano!
Ach, reikėjo man ištekėti
Nors už to nuplikusio senio.

Rankos glamžo suknius dirželį.
Pasikart — labai negražu.
Gal mašininke baigti amželį
Ir su pensija mirt pamažu?

Mylimiems ant dangiško kelio
Vis daugiau naktis saulį prižeria.
Rytoj gausiu ciano kalio,
Reiks nueit pas brolių provizorių.

STOTIES VIRŠININKAS

Į tuščią peroną,
Kur žiburio saulė atvėso,
Kepurė raudona
Išeina sutikti ekspreso.

Jis sumina naktį ir sniegą,
Ekspresas besotis.
Sukaukęs prabėga
Pro skambančias gelžkelio stotis.

Ir stovi perone bejėgis
Žmogus, kurs užmigt neprivalo.
Jis žiūri į bėgius,
Į blizgančias juostas metalo.

Vidunaktis dreba,
Ir plienas į geležį trinas.
Padangėje kaba
Mėnulis ir kreivas žvaigždynas.

Iš tuščio perono
Į garvežio žiežirbas žiūri
Pro žiburio šviesą geltoną
Raudona kepurė.

ROŽĖ IR MIRTIS

Žydi rožė, juoda kaip anglis,
Apvalia ir kaitria ugnimi.
Kaip kareivis kovoja širdis
Su gyvenimu ir mirtimi.

Aš žiūriu į žvaigždes nemarias,
Vaikštau žemėj tarp rožių puikių
Ir, kaip upė tiesiog į marias,
Per pasaulį į mirtį plaukiu.